

Η ΨΥΧΗ

Κατ' ἀρχὰς διὰ ταύτης ἐνοεῖτο ἡ ζωικὴ δύναμις τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἡ ἀρχὴ ἢ ἐνεργουσα ἐν αὐτοῖς ἐφ' ὅσον ταῦτα ζῶσιν. Εἶτα ἀπεδίδοτο καὶ ἰδίᾳ ὑπαρξίς μετὰ τὸν χωρισμὸν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, διὰ τοῦ θανάτου.

Τὴν τοιαύτην δύναμιν ἢ ἀρχὴν ἐφαντάζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς λεπτοτάτην οὐσίαν πυρώδη ἢ μᾶλλον ἀερώδη, ἐτανύζετο δὲ ἡ ψυχὴ πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα (τὴν ἀναπνοήν) ὅπερ ὑφίσταται μόνον ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ, ἀφανίζεται δὲ διὰ τοῦ θανάτου ἢ ἀντίληψις αὐτὴ δηλοῦται καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ὄντος ψυχῆ, καὶ τοῦ ἑτέρου «πνεύματος» (παρὰ Ῥωμαίοις anima spiritalis). Τοιαύτη ἢ τῶν ἀρχαίων γνώμη ἀνεκαθεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος μόνον ἐφ' ὅσον ζῆ δύναται νὰ νοῆ, συναισθάνηται καὶ ὀρέγηται, ἀπεδίδοντο καὶ αὐταὶ αἱ λειτουργίαι εἰς τὴν ὑποτιθεμένην ἐκείνην δύναμιν, καίτοι ἄλλα ὀργανικὰ ὄντα δὲν ἐκτελοῦσιν αὐτὰς διόλου ἢ ὀλίως διαφόρως. Μόλις ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος κατενοήθη, ὅτι αἱ λειτουργίαι αὐταὶ πρέπει νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τῆς ζωικῆς δυνάμεως, ἅτε οὖσαι οὐκ ὀμοιωδῶς διαφορετικαὶ καὶ ἄθλοι. Τοιοῦτοτρόπως ἕμως ἀποτελοῦνται δύο ἐννοιαὶ ψυχῆς, ἡ μὲν ταυτιζομένη πρὸς τὴν ζωικὴν δύναμιν, ἡ δὲ θεωρουμένη ὡς φερδὺς τῶν ἄλλων λειτουργιῶν τοῦ νοεῖν, συναισθάνεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι.

Ὅθεν παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοτέλει ὑπάρχει ἡ παράστασις δύο διαφορῶν μερῶν τῆς ψυχῆς, ὧν τὸ μὲν ἀθάνατον εἶνε ἔδρα τῶν ἄλλων λειτουργιῶν ἐκείνων, τὸ δὲ ἕτερον ἀρχῆ τῶν ἐνοργάνων λειτουργιῶν ζωικῶν καὶ φυτικῶν, αἱ δὲ ψυχολογικαὶ καὶ ἠθικαὶ μελέται τῶν φιλοσόφων τούτων στρέφονται κυρίως περὶ τὸ ζήτημα, ποία εἶνε ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν μερῶν τούτων. Ἡ τοιαύτη διάκρισις ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν μέσων χρόνων διετυπώθη ἀκόμη ὀξύτερον, ἐθεωρεῖτο δὲ τὸ ἄθλον μέρος ὡς ἀθάνατον καὶ

θείας προελεύσεως· ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ φιλοσοφίᾳ ἢ κατανόησις τοῦ μηχανικοῦ χαρακτῆρῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν συνεπήνεγκε μάλιστα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐπιθέσεως ἰδίας ζωικῆς δυνάμεως ὡς ἀθρηπάρχου, ἅτε ἀνοφελοῦς καὶ οὐδὲν ἐξηγούσης. Οὕτω καταλήγομεν εἰς τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν ἐννοίαν τῆς ψυχῆς ὡς δυνάμεως (ἢ οὐσίας) δηλουμένης διὰ τῶν λειτουργιῶν τοῦ νοεῖν, συναισθάνεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι. Φλογερὸν δὲ ζήτημα ἐγένετο ἂν ἐπιβάλληται ἡ παραδοχὴ τοιαύτης δυνάμεως ἢ οὐσίας καὶ ἐν ἰσῆι σχέσει ἐδρίοικται πρὸς αὐτὴν τὸ σῶμα. Αἱ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμαι τῶν φιλοσόφων δύνανται νὰ καταταχθῶσιν εἰς 4 κυρίως κατηγορίας. Οἱ μὲν παραδέχονται τὴν χωριστὴν ὑπαρξίν ὑλικῶν καὶ ἄλλων οὐσιῶν (διϊσμός), οἱ δὲ ἀγροῦνται ἰδίαν ψυχὴν καὶ θεωροῦσι τὰς ψυχικὰς λειτουργίας μόνον ὡς ἰδίως λεπτὸν καὶ μέχρι τοῦδε ἀνεξερεῦντητον εἶδος σωματικῶν λειτουργιῶν (ὕλισμός), ἄλλοι τουναντίον ἀναγνωρίζουσι μόνον ψυχικὴν οὐσίαν, θεωροῦσι δὲ τὸν ὑλικὸν κόσμον ὡς τὸ περιεχόμενον τῆς παραστάσεως τῆς ψυχῆς (spiritualismus, πνευματοδοξία), ἄλλοι δὲ τέλος δισχυρίζονται, ὅτι τὸ μεταφυσικὸν εἶνε ἄγνωστον τι, ὅπερ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ μὲν ἐμπειρίᾳ δηλοῦται ὡς σῶμα, ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ ὡς ψυχὴ (μονιστικὸς φαινομενισμός).

Ἡ ὑπόθεσις περὶ ὑπάρξεως ψυχῆς ὡς οὐσίας χωριστῆς τῶν ἀποτελουσῶν τὸ σῶμα οὐσιῶν βασίζεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἐξῆς παρατηρήσεων· α) τὰ ψυχικὰ φαινόμενα εἶνε ἐντελῶς ἀσύγκριτα πρὸς τὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, διότι ταῦτα μὲν συμβαίνουσιν ἐν τόπῳ καὶ ἔχουσιν ἐπομένως ἔκτασιν, ἐκεῖνα δὲ μόνον ἐν χρόνῳ ἐκτυλίσσονται καὶ ἔχουσι μόνον ἔντασιν· ἢ ἐν τῇ ψυχῇ εἰκὼν ὠρισμένης οὐκίας π. χ. τῆς ἐχούσης ὠρισμένον μέγεθος, οὐδεμίαν ἔχει ἔκτασιν, ἀλλὰ μόνον ἔντασιν, τ. ἔ. δύναται νὰ εἶναι μᾶλλον ἢ ἥτιον σαφῆς ἢ ζωηρά· διὰ τοῦτο δικαιοῦμεθα νὰ νοήσωμεν καὶ διάφορον

οὐσίαν, ὡς φέρουσιν καὶ παράγουσιν ταῦτα τὰ πρὸς τὰ φυσικὰ ἀσύνκοιτα φυσικὰ φαινόμενα· β) τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἅπαντα ἀποτελοῦσιν ἐν τῇ ψυχῇ ἐνότητι· γνωρίζω π. χ. ὅτι ἐγὼ ὅστις ἔχω νῦν ἐν τῷ νῶ τὴν εἰκόνα τῆς οἰκίας μου ἔχω καὶ τὴν εἰκόνα τῆς οἰκίας τοῦ γείτονος καὶ δύναιμι, ὅταν βοῦλωμαι, νὰ παραβάλλω αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας· τὰς παραστάσεις αὐτὰς νῦν ἔχω δύναιμι νὰ συνάψω πρὸς ἐκείνας αὐτὰς εἶχον χθὲς καὶ πέρουσι, συνειδῶς ἅμα καὶ κοινῶν ὅτι αὐταὶ τε καὶ ἐκεῖνοι εἶνε ἐμοί. Ἡ ἐνότης αὕτη τῶν φυσικῶν φαινομένων ἐκάστης στιγμῆς καὶ πολλῶν ἀλλήλας διαδεχομένων χρονικῶν στιγμῶν θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἐὰν ἡ ψυχὴ ἐταυτίζετο π. χ. τῷ ἐγκεφάλῳ, ὅποτε αἱ διάφοροι φυσικαὶ ἐνέργειαι θὰ διενέμοντο ἀναγκαίως εἰς διάφορα μέρη τοῦ ἐγκεφάλου καὶ θὰ ἔμενον ἄσχετοι πρὸς ἀλλήλας, ὅπερ

ὁμοῦ ἀντιφάσκει εἰς τὰ δεδομένα τῆς ἐμπειρίας· πρὸς δὲ αἱ ἀρχαιότεραι φυσικαὶ ἐνέργειαι θὰ ἠφρονίζοντο ἀνεπιστημονικῶς ἐν τοῖς ἀδιαλείπτως ἀπερχομένοις καὶ ἐπὶ νέων ἀντικαθισταμένοις μορίοις τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπερ ὡσαύτως δὲν συμβαίνει. Ἐνῶ ὁμοῦ τὰ γεγονότα ταῦτα δικαιούσιν ἡμᾶς ν' ἀποδώσωμεν τὰ φυσικὰ φαινόμενα εἰς οὐσίαν χωριστὴν τοῦ σώματος καὶ διάφορον τοῦ ἐγκεφάλου, ὡς ἐσχάτην αὐτῶν αἰτίαν, δὲν πρέπει ὁμοῦ νὰ λησμονήσωμεν ὅτι, ὡς διδασκόμεθα ἐκ τῆς ἐμπειρίας, ὁ φυσικὸς βίος ἐξαρτᾶται ποικιλοτρόπως ἐκ τοῦ σώματος (διότι π. χ. αἱ παραστάσεις ἐν τῇ ψυχῇ γεννῶνται διὰ μέσου τῶν αἰσθητηρίων, ἅπερ εἶνε μέρη τοῦ σώματος) ὡς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ψυχῆ, ἀδιαλείπτως ἐπιδρῶ ἐπὶ τὸ σῶμα.

Φ. Π.

ΑΛΧΗΜΕΙΑ—ΧΗΜΕΙΑ—ΧΗΜΙΚΟΙ

Ἡ μεγαλειότης μερῶν τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ κόσμῳ ὀλίγον φροντίζει νὰ ἐξετάζη τὰ διάφορα φαινόμενα καὶ τὴν φύσιν τῶν διαφόρων σωμάτων.

Μεταχειρίζονται π. χ. τὸν σάπωνα καὶ δὲν σκέπτονται, ἂν εἶνε φυσικὸν τι προϊόν ἢ κατασκευασμὰ τῆς βιομηχανίας· πίνουσι τὸ ὕδωρ, ἀναπνεύουσι τὸν ἀέρα, τρώγουσι τὸ κρέας, θερμαίνονται εἰς τὰς φλογάς, δὲν σκέπτονται ὁμοῦ νὰ γνωρίσωσι τὴν σύνθεσιν τοῦ ἀέρος, τοῦ ὕδατος, τοῦ κρέατος, τῆς φλογὸς κτλ. Δὲν φροντίζουν νὰ μάθωσι, τί ἐφρονῶν περὶ αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι, τίς ἀνεκάλυψε τὴν σύνθεσιν τῶν καὶ ποῖον τὸ ἐκ τῆς ἀνεκάλυψώς τῶν ὄφελος.

Αἱ ἐφευρέσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγένοντο ὑπὸ τῶν σοφῶν τῶν διαφόρων ἐποχῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἠγνούσαν τὴν καθ' ἑαυτὴν Χημείαν καὶ ὁμοῦ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μετεχειρίζετο τὸν σάπωνα καὶ ὁ Γαλιναῖος διηγείταί, ὅτι οἱ Γαλάται τὸν κατασκευάζον μετέφρον καὶ λίπος· εἶνε ἐπίσης γνωστὸν, ὅτι ἐν Πομπητῆς εὐρέθη πληθεὲς ἐργαστήσια σαπῶνων, διατηρηθέντων τελείως, κατασκευασμένων ἐξ ἀλκαλικῶν οὐσιῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίσης ἠλάτιζον τὰ φαρμάκα, λαμβάνοντες τὸ ἄλας ἐκ τῆς ἀνεξαντήτου θαλάσσης, ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἐτελειοποιεῖ τὰ φάρμακα. Ὁ Δημόκριτος ὁμοῦ ἐπειρακτικῶς ἐπὶ τῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων ἐζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς μεταβολάς.

Οἱ Ρωμαῖοι ἐγνωρίζον πλεῖστα μέταλλα· ἐχρῶσαν τὰ ἀντικείμενα μὲ ἀμάλγαμα χρυσοῦ· μετέβαλλον τὸν σίδηρον εἰς χαλκόν, μετεχειρίζοντο τὰ ὀξειδία τοῦ ψευδαργύρου, τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ μολύβδου, τὰ ὅποια

ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν ἄνω μετάλλων, θερμαίνοντων ἐν τῷ ἀέρι.

Ἄλλ' ἀπασκί καὶ γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἀρχαίων, τῶν Σινῶν, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων εἶχον σκοπὸν πρακτικόν καὶ οὐχὶ ἐπιστημονικόν.

Τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς ἐπιστημονικῆς χημείας τίθενται κατὰ τὸν ἑβδομον καὶ ὄγδοον μ. Χ. αἰῶνα, ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων, διὰ τοῦ περιφήμου Φλέμπερ, ἐφευρέτου τῆς ἀποστάξεως, ἐφευρέτου ἐπίσης τῶν ὀξειδίων, τῶν ὀξέων, τῶν ἀλάτων καὶ τῶν μέχρι σήμερον ὡς σπουδαιότερων θεωρουμένων ἀλκαλίων· ἦτο ἀνὴρ εὐφυῆς ὅστις εἰσήγαγεν εἰς τὴν χημείαν τὴν ἀπόσταξιν, τὴν διήθησιν καὶ τὴν κρυστάλλωσιν.

Ἡ χημεία ὁμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ καλουμένη ἀρχαία, πρὸ ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν χημικῶν, τὸν ὅποιον ἐλάμβανεν, ἐδίδεν ὕλην εἰς τοὺς ἀγύρτας τῶν τότε χρόνων καὶ παρεμυρῶθη. Ἀπατεῶνες, τοῦ χειριστοῦ εἶδους τὴν μετεχειρίζοντο ὅπως ἐξαπατῶσι καὶ ἡ ἀρχαία ἐγένετο μυστικὴ ἐπιτήμη μετακομισθεῖσα εἰς τὴν Εὐρώπην τὸν 10ον μ. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τῶν σταυροφόρων.

Τὰ ἐργαστήρια τῶν μάντεων τούτων (τοὺς μάντεας ἐπηγγέλλοντο ἀντλοῦντες τὰς μαντείας τῶν ἐκ τῶν χημικῶν φαινομένων καὶ οὕτω ἐξαπατῶντες τὸν κόσμον) καὶ τῶν μάγων ἦσαν πλήρη ἀλαμβήκων διαφόρου μεγέθους ἀγγείων, φουσεῶν, σφυσῶν ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ κατὰ γῆς· πλήρη ἱερογλυφικῶν σημείων ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων ὁ κύριος τοῦ ἐργαστηρίου περιτυλιγμένος καὶ μὲ μυστηριώδες ὕψος ἀνεκίει

ἐντὸς χωνευτηρίου οὐσίαν τινὰ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐμελλε νὰ ἀναβλύσῃ τὸ μέγα ἔργον.

Τὸ μέγα ἔργον ἦτο, ἡ φιλοσοφικὴ λίθος ἢ τὸ παγκόσμιον ἐλιξήριον· καὶ ἡ μὲν πρώτη θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ πᾶν μέταλλον εἰς χρυσόν τὸ δὲ δεύτερον θὰ ἀντεκαθίστα πάντα τὰ φαρμάκα καὶ κατήργει τὸν θάνατον!

Καὶ ἐφ' ὅσον οἱ μὲν οἱ ἀγύρται περιωρίζοντο εἰς παρομοίας ἐρεῖνας, εἶχε καλῶς τὸ πρᾶγμα, διότι πολλάκις τὰ ἐργαστήρια τῶν αὐτοκκλουμένων ἀλχημιστῶν ἦσαν ἀληθῆ χημικὰ ἐργαστήρια.

Ἡ ἀλχημεία ὁμοῦ ὠρέλητε τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην, διότι πολλοὶ παρακλήτως πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθος κτλ. ἐσπούδαζον σοβαρῶς τὰ χημικὰ φαινόμενα καὶ ἐκάστη ἐφεύρεσις δι' αὐτοὺς ἦτο πηγὴ νέων ἐφευρέσεων.

Ὁ Ἀλβέρτος ὁ μέγας (δομινικὸς μοναχός) ἔσχε τὴν μεγίστην τιμὴν νὰ χωρίσῃ τὴν ἐπιστήμην ἀπὸ τῆς προλήψεως καὶ τῆς μαγείας· εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἐπίσης καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος, ἣτις ἀποδίδεται ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Μπακόνε.

Τὸν 15 αἰῶνα ὁ Βασίλειος Βαλεντινὸς ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς χημικῆς ἀναλύσεως.

Οἱ ἀλχημιστικὰ κατὰδικάζονται ὑπὸ πολλὰς ἐσφύσεις, ἀλλὰ δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι ἐκ τῆς ἀνησυχητικῆς ἀναζητήσεως τοῦ χρυσοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο συγκεντρωμένη ὅλη τῶν ἡ ἐνέργεια, ἐγένοντο πολλὰ ἐφευρέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπωφελήθησαν οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες, ὡς οἱ Λιμπάτιος, ὅστις πρῶτος ἔγραψε πραγματείας περὶ χημείας· ὁ Ἀγρικλά ὁ ἰδρυτὴς τῆς ὀρυκτολογίας καὶ μεταλλουργίας κ.λ.

Ἡ ἐπιστημονικὴ κίνησις, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου ἐν τῇ φυσικῇ, ἔδωκε νέαν ὄθησιν εἰς τὴν χημείαν καὶ τὴν ἀνήγαγεν εἰς ἀληθῆ ἐπιστήμην. Ἐκτοτε ἀναρχίζονται ὁ Στάλ, ἰδρυτὴς τῆς φλογιστικῆς θεωρίας, ὁ Νόϊμαν ὁ Κάβεντις (ἀνάλυσις ἀέρος, σύνθεσις ὕδατος) Πρίστλεϊ ὅστις ἀνεκάλυψε τὸ ὀξυγόνον. Ἄλλ' ὁ πάππος τῆς νέας χημείας εἶνε ὁ ἀληθὴς μέγας Λαβουαζιέ, ὅστις εἰσήγαγε εἰς τὰς χημικὰς ἐργασίας τὴν ζυγὸν ἠσυχολήθη περὶ τῆς καταστάσεως τῆς φλογὸς καὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων ἐν τῷ κλειστῷ ἀέρι. Ἐπειτα ἀναρχίζονται ὁ Ντέβη, ὁ Κλαπρόντιος ὁ Δάλτον, ὁ Βερζέλιους, ὁ Φρανκτέ καὶ οἱ ζῶντες περίφημοι χημικοί.

Ἐξ ὅλων τῶν χημικῶν ὁ σπουδαιότερος θεωρεῖται ὁ Λαβουαζιέ, ὅστις προσεδιόρισε τὸν σπουδαιότερον νόμον τῆς ἀφθαρσίας τῆς ὕλης· ὅτι δηλαδὴ αὐδὲν χάνεται καὶ οὐδὲν ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργεῖται καὶ ἕκαστος γνωστὰς τῆς ἐνεργείας τοῦ ὀξυγόνου ἐπὶ τῶν ὀργανικῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνοργάνων σωμάτων. Ἄλλ' ὁ διστυχῆς ὡς ἀμοιβὴν ἔσχε τὴν εἰς θάνατον καταδικην του, κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν· αἱ μεγάλα κοινωνικὰ ἐπαναστάσεις, αἱ ὁποῖαι

δημιουργοῦσι νέας βάσεις τῆς κοινωνίας, ἀφῆνωσι πάντοτε κατὰ τὴν διάβασιν τῶν κηλίδας αἵματος. Ἀδύστατέ μοι ὀλίγας ἡμέρας χάριν, ἵνα τελειώσω μερικὰς σπουδαιότητας ἐργασίας καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐζήτησεν ὁ Λαβουαζιέ ἀπὸ τοῦ δημίου του καὶ ὁ Πρόεδρος ἀδὲν ἔχουσαν ἀνάγκην πλέον σοφῶν τῶ ἀπῆντησε καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Λαβουαζιέ ἐπιπτε τὴν 8ην Ἰανουαρίου τοῦ 1794.

Διὰ τῆς ἐργασίας λοιπῶν ἀνδρῶν σοφῶν παρατηρητικῶν καὶ φιλοπόνων κατορθώθη νὰ γνωστῆ ἡ φύσις τῶν διαφόρων σωμάτων, ἡ σύνθεσις, καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλας τάσις καὶ σχέσις, πρᾶγμα τὰ μὲλλον ἐνδιαφέροντα, καὶ περὶ τὴν σπουδὴν τῶν ὁποίων μεγάλη δίδεται προσοχὴ ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ ἀπαραίτητος ἡ τούτων στοιχειώδης τούλαχιστον γνῶσις.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Χρῆστος Κ. Γαροδίκας
Φοιτ. Φυσ. Ἐπιστημῶν

→→→→→

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ἡ παρὰ πᾶσι τοῖς ὀπαδοῖς τῶν κυριωτέρων παρ' ἡμῖν θρησκειῶν πολυσέβαστος καὶ ἱστορικὴ αὕτη περιοχὴ, μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἱερῶν τόπων καὶ οἰκοδομημάτων κεῖται πρὸς τὴν νοτιοανατολικὴν γωνίαν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ περιπίστου ὄρους Χρῖα, ἔχουσα ἔκτασιν 150,000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ὑפוῦτο ἄλλοτε τὸ εὐφραπέστερον ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἰουδαϊκῆς μητροπόλεως καὶ τὸ κέντρον τῆς λατρείας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὁ ναὸς δηλαδὴ τοῦ Σολομώντος. Τὴν περιοχὴν ταύτην πολλάκις ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν καθηγήσαν, καὶ ἐνταῦθα οἱ διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ τὸν ἱερώτατον, μετὰ τῶν ἐν Μέκκῃ Κααβὰν τοῦ κόσμου εὐφρον. Αὐτὸς μάλιστα ὁ Μωάμεθ λέγεται εἰπῶν, ὅτι ὁ πρῶτος τῶν ἁγίων τόπων εἶναι ἡ Ἰερουσαλήμ καὶ ὁ πρῶτος τῶν βράχων εἶναι ὁ βράχος Ἐσ-Σάχρα. Ἡ περιοχὴ αὕτη μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκοδομημάτων, κατεχομένη τὴν σήμερον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, καλεῖται Χαράμ-σ'-Σερίφ (ἦτοι Ἰερός οἶκος ἢ αὐτὸν Ἰερόν), περιλαμβάνει:

Α'. Τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάρ, τὸ καὶ Κοῦπ'-πατου-σ Σάχρα (τροῦλλος τοῦ βράχου) καλούμενον, ὅπερ βεβαίως ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ σολομωνίου Ἰεροῦ ἀνηγέρθη, καὶ τὰ παρ' αὐτὸ ἀξιοσημείωτα μέρη· Β'. Τὸ ἐν αὐτῇ μωαμεθανικὸν τέμενος ἔλ-Ἄσσα (ὁ ἱερώτατος), ὅπερ ἐστὶν ὁ ὑπὸ τοῦ Ἰουστιανοῦ ἀνεγερθεὶς ναὸς τῆς Θεοτόκου, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς Τζαμείον μεταβληθεὶς· καὶ Γ'. τὰς ἐν αὐτῷ ὑποχείους οἰκοδομὰς καὶ τὰς πύλας αὐτοῦ.

Ἰερουσαλήμ

Ε. Γ. Κ.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΧΟΝ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΙΟΥ ΚΟΛΠΟΥ

Ευρισκόμενος εσχάτως εις Κωνσταντινούπολιν, ήρωτήθην έσπερας τι, πίνοντας ώρκειον του Μονάχου ζυθον μετά του φίλου και συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως» κ. Ι. Κωνσταντινίδου, ξυλεμπόρου, πλην φιλομουσοτάτου νέου και γνωστοῦ τοῖς ήμετέροις ἀνκνήσταις εκ τῆς συμπαθοῦς και μουσολατρικῆς αὐτοῦ εν τῇ «Φύσει» συνεργασίας :

— Κύριε Πρίντζη, έχετε διαχέσιν να κάμωμεν αὔριον μίαν μικράν εκδρομήν, έχετε δώσῃ τὸν λόγον σας ἄλλοθι ;

— Αὔριον, ὄχι, δικαί ;

— Είναι Κυριακή και εἶμαι ελεύθερος μετά μεσημβρίαν, ὡς και σεις.

— Καλλίστα, και ποῦ να υπάγωμεν ;

— Ἄν θέλετε, εις τὸν Κεράτιον Κόλπον.

— Κεράτιον Κόλπον ; εσκέφθην, ιστορικὸν τὸ μέρος, ναί, και δὲν διήλθον ποτὲ αὐτὸν κατὰ βῆθος και μετά προσοχῆς.

— Θα σας εμπνεύσῃ πολλὰ πράγματα, ἐζηκολούθησεν ὁ κ. Κωνσταντινίδης και ἂν ἐπιθυμήτε...

— Ναί, ὁ Κεράτιος Κόλπος είναι σημαντικότης, ἀπήνητα και ἀνεπώλησα ὅ,τι ἐνθουμούμην εκ τῆς ιστορίας του.

Ὁ Κεράτιος Κόλπος ἢ Χρυσόκερος ἦτο ἄλλοτε ὁ κύριος λιμὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνέχευε δικταλῶν τῆς τε Προποντιδος και τοῦ Βασπόρου, έχων πλάτος κατ' ἄρχην 600 μέτρων και μήκος 7 σχεδὸν χιλιομέτρων. Ἐπί δὲ Βυζαντινῶν ὁ κόλπος οὕτως ἐκλείεται δι' ἀλύσου, ἐκτεινομένης ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σεραφίου μέχρι τοῦ ἀπέναντι κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου Γκαλατῆ. Ὁ κόλπος οὕτως είναι ἀπλευστός εις μεγάλα πλοῖα, βυθισθὸν δὲ στενοῦται μέχρις 20—25 μέτρων, ὅπου εις τὸν μυχὸν αὐτοῦ ἐκβάλλουσι δύο μικροὶ ποταμοί, ὁ Κύδαρις (Ἄλιμπέκιος Σοῦ) και ὁ Βαρβύσης (Κεάτ-Χανέ-σοῦ). Τὸν Κεράτιον Κόλπον συνδέουσι δύο μεγάλα γέφυραι, ἀποτελεῖ δὲ οὗτος ἀσφαλέστατον και λαμπρότατον λιμὲνα διὰ τὰ πλοῖα.

— Και λοιπὸν, Κύριε Πρίντζη, ταξιδεύετε τὸσα ἔτη εις τὴν Κωνσταντινούπολιν και δὲν

επισκέφθητε ἀκόμη τὸν Κεράτιον Κόλπον εις τὸ βῆθος του,

— Ομολογῶ ὄχι. Ἄλλὰ τί τὸ ἀξιοπεριεργον θα ἴδῃ τις ἤδη εις τὸν μυχὸν αὐτοῦ, ὡς λέγετε ;

— Πολλὰ και διάφορα περιεργα. Ἐν πρώτοις εις τὸ βῆθος τοῦ Κερατίου Κόλπου, ὅστις, ὡς θα ἠκούσατε, ἀρκετὰ βαθέως εἰσχωρεῖ εις τὴν ξηράν, υπάρχουν δύο ποταμοί, οἵτινες ἐξακολουθοῦσιν εἰσχωροῦντες ἢ μᾶλλον ρέοντες εις τὸν Κόλπον, και ὁ μὲν δεξιόθεν εἰσχωρεῖ πολὺ μακρὰν, ὁ δὲ ἀριστερὸς ὀλίγον προχωρεῖ, ἢ δηλ. δὲν ἔχει μακρὰν τὰς πηγὰς του.

— Ὡστε ἐνέγει τὸ ἀξιοπεριεργον και ἀξιοπικρατήρητον ὁ Κόλπος αὐτός.

— Ναί, ἔχει ὅμως πολλὰς φυσικὰς καλλονὰς και ἀξιοθέατα μέρη, ὡς σας εἶπον, ὥστε, ἂν θέλετε αὔριον περὶ τὴν μεσημβρίαν πηγαίνομεν να ἐπισκεφθῶμεν ταῦτα.

— Καλῶς, ἀλλὰ τί εἶδους ἐπίσκεψις θα είναι αὐτή, ιστορικὴ ἢ θεαματικὴ ;

— Ὅπως θέλετε ὀνομάσατέ την. Πολὺ ὄραξια και πολὺ περιεργος συνάμα διὰ σας, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐκάματε, σας βεβαιῶ θα εὐχαριστηθῆτε πολὺ Ἐκτὸς ὅπου θα ἴδῃτε τὰ ἐκατέρωθεν τοπεῖα, συνοικίαις και κτίρια τοῦ Κερατίου Κόλπου, ὡς και τὸ μέγα βῆθος αὐτοῦ, θα εἰσελθῶμεν και εις τοὺς δύο διχρρέοντες εις τὸ βῆθος ποταμίσκους, οἵτινες είναι πολὺ ὄραξιο, ιστορικοὶ και περιεργοί.

— Ἀφοῦ οὕτω φρονεῖς και αὔριον συμπίπτει και Κυριακή, ὅπου ἀμύροτοι δὲν ἔχομεν ἐργασίαν, δυνάμεθα να πηγαίνομεν.

— Σύμφωνοι. Λοιπὸν αὔριον περὶ τὴν μεσημβρίαν σας περιμένω εις τὸ γραφεῖόν μου.

— Καλὰ, ἀλλὰ ἢ μεσημβρία είναι ὄρα φηγητοῦ.

— Μὴ σας μέλλει. Ἐγὼ θα ἐτοιμάσω φηγητὸν και τρώγομεν ἢ ἐντὸς τῆς λεμβου ἢ εις τοποθεσίαν τινὰ ὄραξιαν και ρωμαντικὴν ἐντὸς ἐνός τῶν ποταμῶν.

— Δηλαδή ποιητικὴ και ρωμαντικὴ ἐκδρομή θα ἦναι αὐτή. Ἐστῶ, δεχομαι και τοῦτο

ἀφοῦ ἔχεις καλὰς εμπνεύσεις. Ἄλλὰ τί θα ἐτοιμάσῃς ;

— Οὐ φροντῖς Ἐποκλείδη. Θα εὐχαριστηθῆς. Μπορεῖ στο φούρνο, μεζέδες, αὐγά, τυρόν, καρπούς, ζυθον και ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

— Ἦννόησα. Θα ἔχομεν διαρκεῖς ἐκπλήξεις και ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσουν τὰ ἔκτακτα, θα ἔλθω προδιατεθειμένος. Ἄλλὰ...

— Τί ἀλλὰ, πάλιν ;

— Θα εἶμεθα δύο μας ἢ και ἄλλοι ;

— Τί θέλεις τοὺς ἄλλους. Εἰμποροῦμεν ὅμως να προσκαλέσωμεν και τὸν κύριον Λαγκάδην, τὸν καθηγητήν.

— Ναί και αὐτός είναι τῆς εμπνεύσεως.

— Ἄν θέλῃς και τὸν κ. Ἀκύλλαν.

— Κι' αὐτὸς φεβερὸς κυνηγός. Πέρισυ μοῦ ἔκαμε τραπέζι μὴ 30 ὀρτύκια, ὅπου ἐσκότωσεν εις τὸν Ἄγ. Στέφανον.

— Ἀλήθεια, δὲν ἐνθουμείσκει, ἐπροσκαλέσατε και ἐμέ. Ἦμην και ἐγὼ τότε.

— Ναί, καλῶς ἐνθουμείσκει. Εἶμεθα μετά τῆς οικογενείας του. Τὰ εἶχον μαγειρεύσει εις τέσσαρα εἶδη φηγητῶν.

— Μάλιστα, τὸ ἐν, φηγάσθητι, εἶχε ψήσῃ τὰ ὀρτύκια μέσα εις μελιτζάνες, τί περιεργον φηγητόν, ἀλλὰ και τί ὄραξιο.

— Ἐκτακτον. Οὐδέποτε ἐφανταζόμην, ὅτι μέσα εις ἐκείνην τὴν κοκκινιστὴν και μυροδάτην μελιτζάναν, τοῦ φούρνου, θα εὑρισκον ὄρτυγα, τὸσον ὄρακτικῶς και ἐπιτηδείως ἐψημμένην.

— Ὁραξία, δὲν θα τὴν ἐτραγον, ἂν δὲν ἦτο τὸσον ὄραξια.

— Οὔτε ἐγὼ, ὕστερον ἀπὸ τὸσα ἄλλα ὀρτύκια, ψητά, πιλάφι και μαγειρευτὰ ὅπου ἐράγαμεν.

— Αὐτὸ θα ἦ ἐπιτηδειότης και γνῶσις. Λοιπὸν, κύριε Πρίντζη, ἔς αὔριον τὰ σπουδαῖα και σας παρακαλῶ, ἀφοῦ θα ἴδῃτε τοὺς φίλους αὐτοὺς, τοὺς εἰδοποιεῖτε σεῖς.

— Ἐχει καλῶς. Ἄνακλαμδάνω. Λοιπὸν δι' αὔριον τὴν μεσημβρίαν.

— Χαίρετε.

Τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν κατήλθον εις τὴν ἀποβάθραν τῆς προκουμίας, ὅπου τὸ ξυλεμπορικὸν κατάστημα και τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ι. Κωνσταντινίδου, ὅστις ἀνέμενον ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ.

— Και οἱ φίλοι ἠρώτησεν ἐν ἀπορίᾳ.

— Δυστυχῶς δὲν θα ἔλθουν, καθῶσον ὁ μὲν κ. Λαγκάδης ἔχει δώσῃ λόγον να μεταβῇ εις Θεραπειά, ὁ δὲ κ. Ἀκύλας εις Ἄγ. Στέφανον διὰ κυνήγιον.

— Τότε θα εἶμεθα μόνοι.

— Ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον.

— Ναί, λοιπὸν ἀμέσως να διατάξω να ἐτοιμάσουν τὴν λεμβον.

— Και μετά περιεργείας περιεργαζόμεν τὸ

γραφεῖον τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, ὅπερ εἶναι περιεργότατον και γραφικώτατον. Τὰ πάντα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀπλοῦν φυσικῶν ξύλων. Δηλαδή ἢ τράπεζα, τὰ καθίσματα, μελανοδοχεῖα, γραφικὰ ἐξαρτήματα, δοχεῖα και σκεῦα συνίστανται ἀπὸ τεμάχια ξύλου εὐρεθέντα φυσικῶς ὡς ἔχουν και φυσικῶς ἀποτελοῦντα ἀντικείμενα γραφεῖου. Γραφικώτατα.

— Κύριε Πρίντζη, μοῖ λέγει ἐπανερχόμενος ὁ κ. Κωνσταντινίδης, τὰ πάντα είναι ἤδη ἔτοιμα. Ἄν θέλετε, πηγαίνομεν

— Ἄγωμεν, τῷ ἀπαντῶ.

Και προχωρήσαντες πρὸς τὴν ἀποβάθραν, ὅπου ὄραξια, κομψοτάτη, ὀθωμανικῶς ρυθμοῦ, τελειοτάτη λέμβος μας ἀνέμενον, εἰσέληθον ἀμέσως ἐν αὐτῇ και ἐν τῷ ἔμα δι' ἐλαφρῆς κοπηλασίας τοῦ ἐπιτηδείου ὀθωμανικοῦ λεμβούχου μας, τὸ ἐλαφρὸν χαριτωμένον σκιριδιὸν μας ἤρξατο μετ' ἐσπευσμένης ταχύτητος να διασχίζῃ τὸ ἐντελῶς ἠρεμοῦν τοῦ Χρυσόκερω ὕδωρ και μετά περισσοῦς χάριτος, μετά σπουδῆς να προβάκῃ ἐπὶ τῆς ὕψους τοῦ κόλπου αὐτοῦ ἐπιρηνείας.

Και ὄλονεν χωροῦντες πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ Κερατίου Κόλπου διέρχοντες ἐν τάχει πρὸ ἡμῶν ὡς ἐν φηγάσμοις αἱ πολλαπλαῖ ἐκατέρωθεν τῶν αὐτῶν πυκνὰ συνοικίαι, ἐν αἷς τοσοῦτον διάφοροι λαοὶ κατοικοῦσι. Και ἀναγνωρίζω κατὰ σειρὰν τὸ Τζουμπαλή, τὸ Φανάριον, τὰ Πατριαρχεῖα, τὴν Σχολὴν τοῦ Γένους, τὸ Βελάχ σερκί, τὸ Ἐιδάν σερκί, ἔσωθεν τῆς πύλης τοῦ ὁποίου καίται τὸ περιώνυμον ἀγίασμα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, τὴν Ἐβραϊκὴν συνοικίαν τοῦ Βλακιά, τὸ Δεφτερδάρ και τὸ Ἐγιούπ, συνοικίαν τουρκικὴν μετά μεγάλου ὄραξιοῦ τεμένους ὑπὸ τοῦ πορθητοῦ ἰδρυθέντος εις μνήμην τοῦ ἐνταῦθα πεσόντος τῷ 668 σηματοφόρου τοῦ προφήτου Ἐγιούπ και ἐν ᾧ ζώννυται τὸ ξίφος ὁ νέος Σουλτάνος. Περὶσθιν οἱ λόφοι, αἱ συνοικίαι, αἱ παλαιαὶ οἰκοδομαὶ και τὰ μεγάλα Κάστρα μετὰ τὰς ιστορικὰς ἐπάξεις. Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Βαλίσκου ἢ τοῦ Κύρου φαίνεται ἐκεῖ. Οἱ Πύργοι ἐδῶ κλείουσι τὴν Πόλιν τῶν τότε Βυζαντινῶν, ὅπου ἄλλοτε ἠκαμῆζε τὸ μέγα ἀνάκτορον τῶν Βλαχερνῶν και τώρα τὸ ἀγίασμα τῆς Θεοτόκου ἐξακολουθεῖ να ἀκαμῆζῃ εις τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεθεν ἀρχίζει τὸν ἐξοχικὸν τῆς Πόλεως. Πᾶσαι αὐταὶ αἱ συνοικίαι εἰσιν ἀνεκκῆθεν κατὰ τὸ πλεῖστον ἑλληνικαί· ἐνδότερον δὲ, ἦτοι ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν λόφων οἰκοῦσιν ἐν γένει Τούρκοι. Δεξιόθεν τοῦ Κερατίου κόλπου παρκατηροῦμεν κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τὸ Ἄζαπ κοπού, τὸν Κασήμ πασσα, τὸν νεύσταθμον μετὰ τὰ ἐκτεταμένα αὐτοῦ ἐργοστάσια και τὰ ἐν ἀχρηστίᾳ παρατεταγμένα διάφορα σκάφη, περικιτῶν τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν Χάσκιεθ και πέραν ταύτης τὸ προάστειον Σουτλουτζε.

Διεληθόντες μετά μεγάλης ευχαριστήσεως και πολλής προσοχής τὰ ἐνδιαφέροντα ταῦτα μέρη, ὁ κόλπος ἤρξατο στενούμενος βαθμηδὸν καὶ ὁ μυθὸς αὐτοῦ διακρινόμενος ἔμπροσθεν πεδιδάδων καὶ ὁρέων γραφικωτάτων καὶ ποῦ καὶ που κατὰ φύτων. Ἦδη ὁ Κεκτχανὸς ἐφάνη, λαμπρὰ θεὸς! Ἐπαυλις ἡγεμονική. Ἡρεμία δὲ καὶ γαλήνη παντοῦ ἐπικρατεῖ.

— Θαυμασιὰ θεὰ, εἶπον.

— Ἐδῶ παύει πλέον τὸ ἱστορικὸν μέρος, μοὶ λέγει τότε ὁ καλὸς σύντροφός μου καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχεται τὸ ρομαντικόν, ὥστε ἂν ἔχετε ὄραξιν ν' ἀρχίσωμεν νὰ τρώγωμεν ἢ θελετε εἰς τὴν ζήραν;

Καὶ γαργαλισθεὶς ἐκ τῶν πολλῶν κατακειμένων ἐν τῇ λέμβῳ τροφίμων:

— Καλλίτερον ἐδῶ, τῷ ἀπαντῶ, ἡρέμα χωρῶντες πρὸς τὸν μυθὸν τοῦ Κόλπου, νὰ τρώγωμεν βαθμηδόν.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Αὐθωρεὶ ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἐξεδίπλωσε τὰ διάφορα ἐν ταῖς κοφίναις δεμάτια καὶ ἐξεβλήθησαν πρὸ ἡμῶν ποικίλα ὀρεκτικὰ καὶ ἐδέσματα, σαλάμια καὶ χοιροτεμάχια, σαρδέλες καὶ ταρυχεύματα, ἄτινα ἀμέσως ἤρξάμεθα ἡρέμως καταβροχθίζοντες καὶ ἡδέως συνομιλοῦντες.

— Καὶ προτιμᾶτε ἤδη οἶνον ἢ ζῦθον ἤδη κ. Ἡρίντεζη; τί θελετε;

— Ζῦθον, ζῦθον, ἀγαπητέ.

— Τώρα, νομίζω, εἶναι κενὸς ν' ἀνοιξω καὶ τοῦτον τὸν μεζέν.

Καὶ αὐθωρεὶ ἐξεδιπλώθη καὶ ὠραῖος μηρὸς ψητός, ἐν κλιβάνῳ, ἐκ τοῦ χάρτου.

— Ὁραῖον, περίφημον, ὀρεκτικώτατον καὶ τοῦτο, εἶπον, δοκιμάζω ἐν τεμάχιον.

Τέλος ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ κόλπου διήρκεσε τὸ γεῦμα μας, ὅτε πλησιάζαντες εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ, ὅπου καὶ γέφυρα ἐπ' αὐτοῦ κεῖται διὰ τοὺς ἐπιβάτας ἐκατέρωθεν:

— Τώρα, μοὶ λέγει τότε ὁ κ. Κωνσταντινίδης, εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Κεάτ-Χανέ, ἐξοχικὴν λαμπρὰν περιοχὴν, ὅπου καὶ τὸ ὀμώνυμον σουλτανικὸν ἀνάκτορον καὶ ἡ περίφημος τῶν Βυζαντινῶν Δρῆς. Ἴδου καὶ τὸ Κερά ἀγάτσα, ὠραῖον ἐξοχικὸν προάστειον.

Καὶ πράγματι, ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει λαμπρὰ, θαυμασιὰ ἀγροτική περιφέρεια καὶ θεσπεσιὰ περιοχὴ. Ἀνὰ μέσον λόφων καὶ βουνῶν ἐκτείνεται ἀρκετὰ εὐρεῖα πεδιάς, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας διακρίνεται ἡρεμῶς ἡ Βαρβύσης ποταμὸς, τεχνητῶς μεταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ σουλτανικοῦ χρέματος εἰς λεπτοφυῆ καὶ ἥσυχον διώρυγα, ἐκατέρωθεν διαφραγμῶσι ὑπὸ ὠραίου λιθοκτιστοῦ κρηπιδώματα, ὀμαλῶς καὶ κανονικῶς τακτοποιηθεὶς καὶ ἀποκαθαρθεὶς ἀπὸ πάσης ξένης ἀνομικλίας καὶ ἀκαθαρσίας εἰς διάφορα μέρη τοῦ ὁποίου κατασκευάσαν μικρὰς κλίμακας, κατα-

στάς οὕτως εὐκόλως πλευστὸς καὶ λίαν ἀρεστὸς καὶ διασκεδαστικὸς τῷ εὐδαίμονι τῆς ἐπαύλεως κτήτορι καὶ τοῖς ποικίλοις διαβάταις.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν ἐσωτερικῶς ἐπὶ τοσοῦτον αἰ φυσικὴ καὶ τεχνητὰ καλλοῦναι τοῦ μέρους τούτου μᾶς ἐξέπλησσαν, ἡ δὲ ἐπικρατοῦσα ἀπόλυτος φυσικὴ γαλήνη μᾶς διέθετεν ἐν ἡρεμίᾳ καὶ θαυμασμῷ.

— Ὁραῖος ἐπίγειος παράδεισος, ἀνερώνησα.

Τί καλλοῦναι, τί θαυμασιὰ τοποθεσία!

— Ἐδῶ ἦτον ἐν τῶν καλλιτέρων σουλτανικῶν ἀνακτόρων, μοὶ λέγει ὁ σύντροφός μου. Ἴδου ἀρχίζουν αἱ βασιλικαὶ οἰκοδομαί. Ἴδου καὶ εἰς τὸ βάθος ἐκεῖ τὰ ἀνάκτορα. Πλὴν τὰ πάντα ἤδη ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν τύχην.

— Ἡρίεργον, μόνον διὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα τὸ μέρος εἶναι κατάλληλον, εἶπον.

— Ἦδη ἄς σταματήσωμεν τὴν λέμβον καὶ ἄς προχωρήσωμεν πεζῇ, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν καλεῖτερα τὰ μέρη ταῦτα.

Ἐθαδίζομεν διὰ μέσου ἐδάφους καὶ δένδρων τεχνητῶς παρασκευασθέντων. Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἦσαν ἐν ἀρμονικῷ συνδυασμῷ ἡνωμένοι καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα ἤδη ἐρημικὴ ζωὴ ἐν τῇ φύσει ταύτῃ προέδιδε τὴν ματαιότητα ὅλης τῆς τότε χλιδῆς ἐκείνης καὶ εὐμαρείας.

— Μὰ οὐδεὶς ἤδη πλέον χαιρέται τὴν φύσιν αὐτήν; ἡρώτησα.

— Οὐδεὶς! πλὴν ὁ ἡσύγως ρέων ρόαξ οὗτος!

Καὶ ὁ φίλος μου πλησιάζων με τότε ἡρέμα πρὸς αὐτόν, τῷ λέγει ἀποτεινόμενος:

Δὲν στέκεσαι ποτάμι μου
ν' ἀναπαυθῆς λιγάκι
καὶ πάντα ἄς ὑφίσταται
ὁ ἀθάνατός σου ροῆς
νὰ πάρη κι' ἄλλη δύναμι
τὸ κρῖ σου νεράκι
κι' ἄς ναουρίζη πάντων
τοὺς γόους ρεμβασμούς.

Εἶχε δικαίως ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τῆς τοπικῆς Μούσης ὁ φίλος καὶ σύντροφός μου καὶ ἀπήγγειλέ μοι τοὺς στίχους του αὐτοῦς.

— Εἶσαι λαμπρὸς, τῷ εἶπον, τέλειος φίλος καὶ εὐγενὴς ψυχῇ.

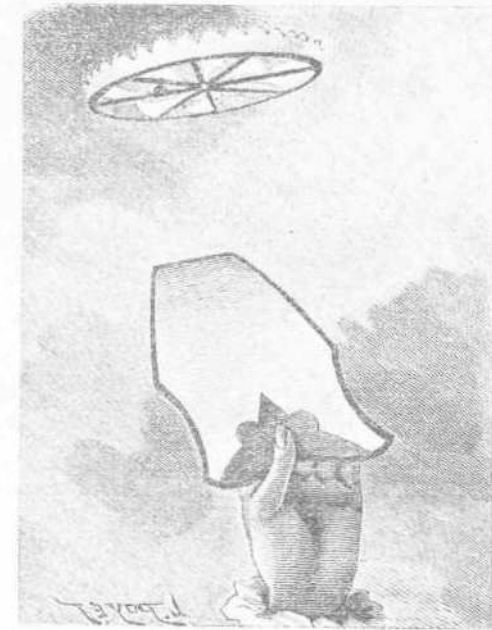
Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν πρὸ τῶν ἐρειπουμένων βαθμηδὸν ἐγκαταλειφθέντων, ὡς συνήθως, λαμπρῶν ἀνακτόρων τοῦ Κεάτ-Χανέ, ἐναντι τῶν ὁποίων ὑψοῦτο λαμπρὸν τζαμίον, οὗτινος οἱ νῦν θαμνῶνες σμήνη ὠραίων περιστέρων κατακλύζουσιν αὐτὸ καὶ περιφέρονται διαρκῶς διακλιδόντα τὴν τῶος δόξαν καὶ ἀκμὴν του.

Περιήλομεν τότε τὰ ἀνάκτορα ταῦτα ἄτινα φρουροῦνται ὑπ' ἐνὸς φύλακος καὶ περιβάλλονται δι' ἰσχυροῦ τείχους καὶ χάνδακος, μεταβαλλομένου εἰς χεῖμαλλον καθ' ὅσον συγκοινωνοῦντος μετὰ τοῦ ρέοντος ποταμοῦ καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν, ἧτις ἀποτε-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΓΕΟΡΡΟΠΙΑΣ

Σχηματίσατε χάρτινον τροχόν, ὃν ποικίλλετε διὰ μουσελίνης ἢ λεπτοῦ χάρτου, ὡς ἔχει ἐν τῷ προκειμένῳ κάτωθι σχήματι, ἀλλὰ πᾶν ἐλαφρόν, εἰ δυνατόν καὶ εἶτα λαμβάνετε ἐν τεμάχιον χαρτονίου χονδροῦ ἢ καὶ ἐν ἀνεμιστήριον

ζῦλινον διὰ μέσου τοῦ ὁποίου σχηματίζοντες ἀέρα, νὰ συγκρατῆτε δι' αὐτοῦ ἀνωθι τούτου τὸν τροχόν σας.

Τὸ πείραμα χρειάζεται κάποιαν προσοχὴν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ διὰ μικρᾶς πείρας δύνασθε νὰ συγκρατῆτε ἐπὶ πολλὴν ὥραν διάφορα ἐλαφρὰ ἀντικείμενα ἐν τῷ κενῷ, σχηματίζοντες κατάλληλον ἀνεμονὸν κάτωθι αὐτοῦ, διὰ μέσου τοῦ χαρτονίου σας. Τὸ ἀντικείμενόν σας δὲ θὰ περιστρέφεται ταχέως ἰδίως ὅταν ἔχη σχῆμα στρογγύλον.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Φάρμακον διὰ πᾶσαν νόσον

Ἴδου καὶ ἐν περίεργον νέον φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν εἰς ἐπιστήμων δόκτωρ Ἴταλὸς καὶ τὸ ὁποῖον θεραπεύει ὅλας τὰς νόσους 99 τοῖς 100, μετὰ τὴν διαφοράν ὅμως, ὅτι δὲν εἶναι φάρμακον νέον, ὡς λέγει, ἀπὸ τὸ ἐγνώριον καὶ οἱ προπάτορές μας.

Τὸ φάρμακον τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης τροφῆς ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα καὶ εἰς τὴν λήψιν δύο ἀποτελεσματικῶν δραστηρίων καθαρτικῶν.

Καθ' ἃ δὲ βεβαίως, ἡ μέθοδος αὐτῆ εἶναι 99 οἱ 100 ἀσφαλῆς δι' ὅλας τὰς νόσους.

Ὁ ἰατρός σας

λεῖται ἀπὸ δάσος ἀπέραντον ἐξ ὠραίων δένδρων καὶ ποικίλων ἄλλων κομψῶν διαμερισμάτων. Ὅτι ὅμως προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἡσυχία καὶ γαλήνη καὶ δὲν ἀκούει τις ἢ ὑποκόφους ποῦ καὶ που ἀρμονικοὺς ἤχους, ἀγνώστου προελεύσεως ὡς ἐν συγκινήσει ἀποδέχεται ὡς μυστηριώδεις, καθόσον οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῇ ἀντικειμένων κινεῖται, οὔτε θορυβεῖ. Σπανίως δὲ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων δίδουν οὖσιν τῆς παρουσίας των ὡς καὶ ἡ ἐνόργανος φύσις τῆς ὑπαρχούσης ἐκεῖ ζωῆς τῆς α' Ἐπίγειος παράδεισος, εἶπον καὶ ἐστράφημεν πλέον νὰ φύγωμεν ἐκεῖθεν, διότι καθ' ἃ μοὶ παρετήρησεν ὁ σύντροφός μου, ἐπέκειτο νὰ πέση βροχὴ. Καὶ ὄντως μόλις τότε παρετήρησα, ὅτι ψικαῖδες ὕδατος ἤρχισαν νὰ πίπτουν. Καὶ ἠθέλομεν νὰ μείνωμεν περισσότερο, διότι ἐνταῦθα δὲν βεβαιώνεται τις, ἀλλὰ συλλογισθέντες ὅτι ἂν ἔβρεχε, θὰ εἴμεθα πολὺ ἐκτεθειμένοι, ἀπήλθομεν ἐν τάχει ἐκεῖθεν.

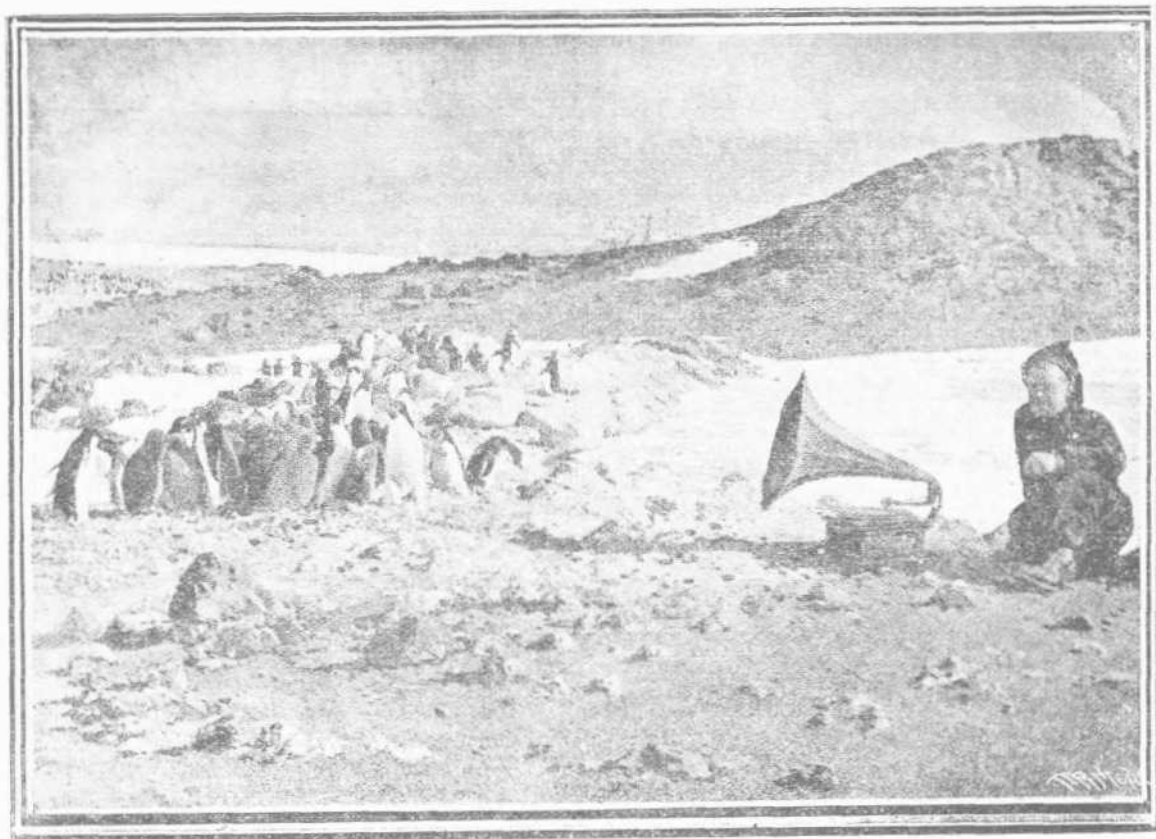
Τότε ἰδίως παρετήρησα τὸ μεγαλεῖον τῆς θέσεως ἐκείνης καὶ τὸ κατάλληλον διὰ μίαν ταύτην βασιλικὴν ἔπαυλιν. Μολονότι δὲ τόσον πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, οὐδεμίαν βοή, θόρυβος ἢ κρότος ἔφθινεν ἕως ἐκεῖ.

Εὐτυχῶς δὲν ἔβρεξε καὶ οὕτως ἠδυνήθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὸν Κίδαριν. Ἐξεληθόντες λοιπὸν τοῦ Βαρβύτου, εἰσῆλθομεν μετὰ πλοῦν ἡμισεῖς ὥρας εἰς τὸν Κίδαριν, ὅπου ἀριστερόθεν αὐτοῦ ὑπάρχουν καφενεῖα καὶ ἐστιατόρια ἐπὶ ὠραίων ρομαντικῶν θέσεων καὶ ἀφοῦ παρεμείναμεν ἐπ' ἀρκετὸν, ἐπισκοποῦντες καὶ ἐπίομεν ἐκ τοῦ ὠραίου ὕδατος μετὰ καφὲ θαυμάζοντες τὰς λαμπρὰς φυσικὰς καλλοῦναι, ἐπιστρέψαμεν εἰς τὰ ἴδια, εὐχαριστήσας τὸν ἀγαπητὸν φίλον διὰ τὴν εὐκαιρίαν, ἣν μοὶ παρέσχε νὰ ἴδω καὶ περιγράψω τὸν ὠραῖον Χρυσόκερτον μετὰ τῶν ἱστορικῶν ποταμίσκων αὐτοῦ. Σημειωτέον, ὅτι ἐνταῦθα ἐν ὥρᾳ θερούς προσέρχονται πολλὰ οἰκογένεια καὶ πλῆθος κόσμου, ἴδια κατὰ τὰς ἐορτὰς πρὸς διασκεδάσιν καὶ ἀνακούρισιν ἐκ τῆς τύμης τῆς μεγαλοπόλεως των.

Ἴδίως συνειθίζεται κατὰ τὸ θέρος πολλὰ οἰκογένεια καὶ φιλικὸ ἕμιλον νὰ προσέρχονται μετὰ τῶν τροφῶν των ἀπὸ προῖας εἰς τὴν βασιλικὴν ἔπαυλιν τοῦ Κεάτ Χανέ, ὅπου κατ' ἀρχαίον ἑλληνικὸν ἔθιμον καθήμενοι χαμαί, διασκεδάζουσι μέχρις ἐσπέρας ἄδοντες, τρώγοντες, παίζοντες καὶ χορεύοντες.

Φ. Π

ΑΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
Λιπαρόχνηνες παρειρισκόμεναι εις συναυλιαν φωνογράφου.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ν. ΠΟΛΟΝ

(Συν. εκ του προηγ.)

Τὴν 22 Νοεμβρίου, διὰ πρώτην φοράν, εἶδομεν νέας γαίας, μίαν ἐκ πάγων σκληρῶν ἄλυσσιν, μετὰ κοφινῶν γυμνῶν χιόνος. Εἰς δρόκα ἀνδρῶν τινῶν ἐπεφύλαττεν ἢ εἰμαρμένη ν' ἀνακαλύψωσι χώρας, ἃς οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου εἶχεν ἀντικρῆσαι. Εὐλόγως ὅθεν μεγάλη ἢ χαρά μας ἦν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μεμακρυσμένων αὐτῶν τόπων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐὰν τὰ ὄρη φυλάττουσι γενικῶς τὸν προσαγατολισμὸν τῶν Βορειο-Δυτικῶν — Νοτιο-Ἀνατολικῶν, ὃν συνήθως παρερσιάζουσιν, εἶδει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ἐμαζὴν ἐπιφάνειαν τῆς Παγοσωροῦ καὶ ὑπερῶμεν τὴν προεξοχὴν ταύτην. Τοῦτο ἐμετρίασε τὴν χαρὰν μας.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην γίνεται σταθμὸς 24 χιλιομέτρων, λόγῳ τοῦ ἐναντίου ἀνέμου καὶ τῆς ἀβλίας χιόνος. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τόσον μαλακὴ εἰς τινὰ μέρος οἱ πόνεοι ἐδουθίζοντο μέχρι τῆς κοιλίας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΓΕΤΩΝΟΣ

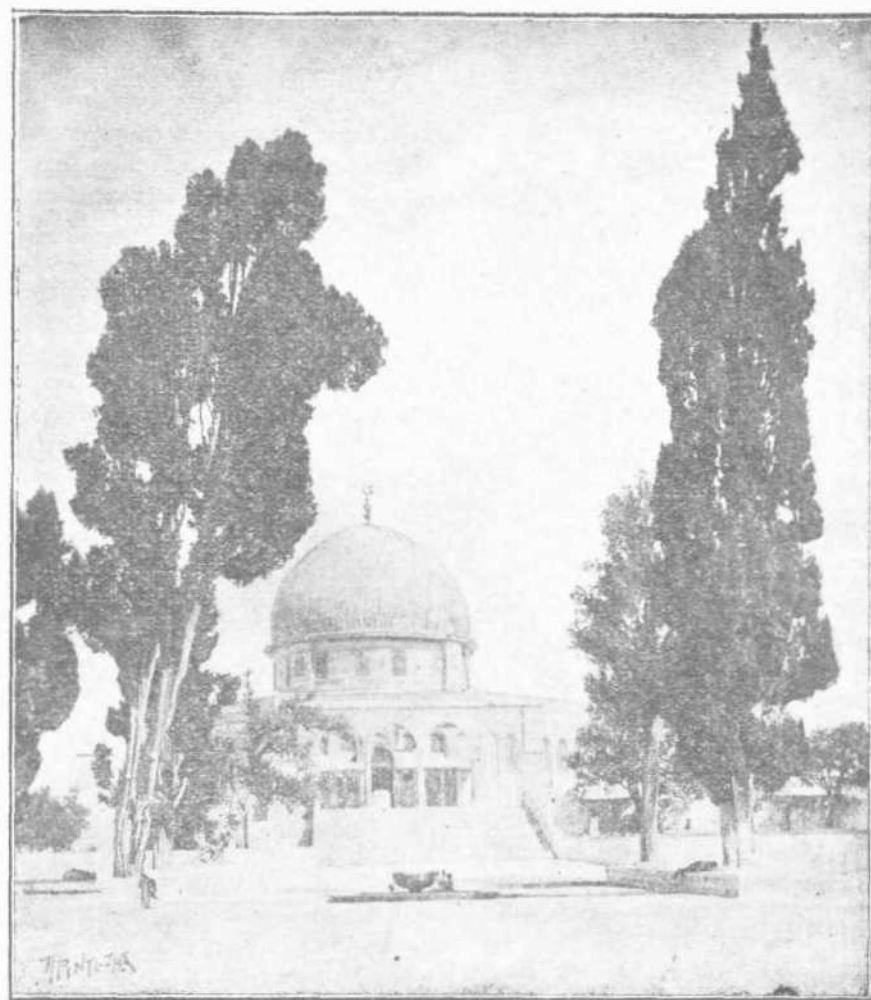
... Ὁ χώρος ἐνταῦθα δὲν εἶνε ἐπαρκής

ἵνα λεπτομερῶς ἀφηγηθῶ ὅλα τὰ γεγονότα καὶ ἐπεισόδια τῆς πορείας ἡμῶν, τὴν διαδοχικὴν ὑπέρβασιν τῶν γαιῶν, τὴν διάστροφον ὁδοιπορίαν μας διὰ μέσου τῶν λαβυρινθωδῶν ρηγματίων, τῶν κινδύνων οἷς φυσικὰ συννητήσαμεν τέλος διὰ τὴν ἀνορθίχουσι ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅπερ ὠνομάσαμεν δικαίως Hope, ὄρος δηλαδὴ τῆς Ἐλπίδος! Πράγματι ἐκ τῆς κορυφῆς τούτου ἀνεκαλύψαμεν τὸν μεγάλον παγετῶνα, ὅστις ὑπελογίσσαμεν, ὄφειλε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Πόλον αὐτόν.

Ἡ ἀτελεύτητος αὕτη ἐκ πάγου σειρά, ἢ μόνη ὁδός, ἥτις μᾶς ἐπέτρεψε νὰ διατρέξωμεν τὰ ὄρη καὶ ὁδοιπορήσωμεν πρὸς Νότον, ἦτο ἐντελῶς διεσχισμένη ἐκ πλατείων ρηγματίων καὶ ἀνώμαλος.

Τὸ κοιλίωμα δέ, ὅπερ διὰ μέσου τῶν ὀρέων μᾶς ἔφερε πρὸς τὸν σκοπὸν μας, ὠνομάσαμεν Θῆραν τοῦ Νότου.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀνοβάσεως αἱ δυσκολίαι παρουσιάσθησαν πολυάριθμοι καὶ φρικώδεις. Τοῦ λοιποῦ οἱ σταθμοὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι τόσον μακρυνοί, ὡς ἐπὶ

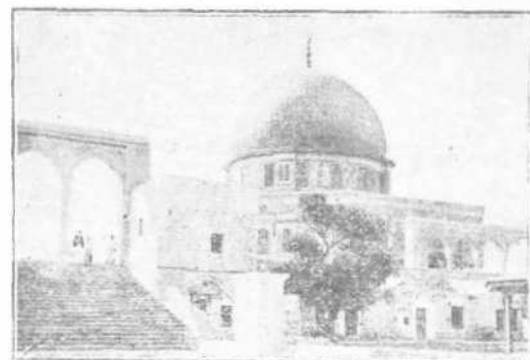

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ἢ ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

(Ἄρ. σελ. 164)

τῆς Παγοσωροῦ. Τὴν 6 Δεκεμβρίου διὰ νὰ διανύσωμεν 550 μέτρα, διέρρησαν οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν ἑξ ὥρων. Ὁ πάγος εἶνε ὑπερπληρὸς ἐκ κοιλοτήτων, τῶν μὲν κεκαλυμμένων, τῶν δὲ χαινουσῶν. Καὶ πόσων βαθέων! Ὅσάκις οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐδουθίζοντο ἐντὸς τῶν βαράθρων τούτων, χρωματισμένων διὰ μεγαλοπρεποῦς κυανοῦ, δὲν ἠδύναντο τὸν πυθμένα νὰ διαγρίνωσι. Ἐπὶ τοιούτου δὲ ἐδάφους ἦτο ὀδύνατον νὰ σύρωμεν τὰ ἔλκυθρα μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ φορτίου τῶν καὶ ἵνα φέρωμεν τὰς ἀποσκευὰς μας ὅλας, εἰμιθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελῶμεν διπλᾶς πορείας. Ἐπὶ πλέον πανταχοῦ ἀπότομοι προεξοχαὶ ὑπῆρχον, ἐφ' ὧν τὰ πόδια τῶν ἐλκυθρῶν ἐφθειρόντο ταχέως. Ὁ μόνος πόνεοι, ὁ Socks, μὴ δυνάμενος νὰ βαδίξῃ ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ χαλάρου τούτου πάγου, τοῦ κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ἀγεται διὰ τῆς χειρὸς.

Τὰ ἀκόλουθα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου ἀποσπάσματα, δίδουσι τοῖς ἀναγνώσταις

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
(Φωτογρ. Ε. Γ. Κοντοπούλου ἐρασιτέχου)

ἰδέαν τινὰ τῶν κινδύνων καὶ κόπων τῆς ἀναβάσεως ταύτης.

Τὴν 7 Δεκεμβρίου ὀλίγου δεῖν ὑφίσταμεθα καταστροφὴν. «Τὴν 8 πρωινήν ὥραν

ἀνεχωρήσαμεν ὁ Ἄδαμς, ὁ Μαρσάλ καὶ ἐγώ, σύροντες ἑλκυθρον φορτωμένον δι' 157 χιλιογρ. Ὁ Βιλδ ὀπισθεν ἡμῶν ὠδήγει τὸν πόνειν, προσδεδεμένον εἰς τὸ δεύτερον ἑλκυθρον. Ἐπὶ δὲ τῶν γλιτίνων τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ τῆς χιόνος βυθίζομεθα ἀπελπιστικῶς ἐν αὐτῇ καὶ ὁ πόνειν πολλάκις εἰσδύει μέχρι τῆς κοιλίας. Συναντῶμεν εἴτα ζώνην ρηγμάτων. Εἰς ταῦτα προσθέσατε ὅτι τὸ φῶς καθίστατο ἀθλιον· βασιλεύει γενικὸν διάχυτον φέγγος, ἐμποδίζον νὰ διακρίνωμεν τὰς ἐπὶ τῶν πάγων ρωγμὰς, αἷτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε κεκαλυμμένοι. Μετὰ τὸ πρόγευμα, κατασταθέντος τοῦ φωτὸς εὐνοϊκωτέρου, ἀνεχωρήσαμεν. Αἰθῆνης ἀπελπισ κραυγὴ τοῦ Βιλδ ἀκούεται. Ἐπιστρέφομεν καὶ τί βλέπομεν; Τὸ δεύτερον ἑλκυθρον βυθίζομενον κατὰ τὸ ἡμισυ ἐντὸς ρωγμῆς, τὸν δὲ Βιλδ προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ ἑλκυθρου ἀνωθεν τῆς ἀδύσου· οὐδὲν ἰχνος τοῦ πόνειν ἐφαίνεται. Μίαν στιγμὴν μετὰ τὸ θέαμα τοῦτο εὐρισκόμεθα πλησίον τοῦ συντρόφου μας καὶ τὸν ἐβοηθήσαμεν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κινδυνώδους θέσεώς του. Ὁ δυστυχὴς Soocks κατεπόθη ὑπὸ τοῦ χαινόντος ἐκείνου βάρθρου. Ὁ Βιλδ πολὺ εὐθυνα διέφυγε τὴν λαιμαργίαν ταύτην τῆς γῆς. Ὡς ἐξηκριβώσαμεν, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἵππου, κάποια ἐκ χιόνος γέφυρα, ἦν ἡ προπορευομένη ὁμαδὴ διέβη ἀκωλύτως, ὑπεχώρησε καὶ παρέσυρεν ἐν τῇ πτώσει τῆς τοὺς διερχομένους. Ὁ Βιλδ εἶχεν αἰσθανθῆ ἰσχυρὸν κτύπημα ἀέρος, ἐνῶ ταῦτοχρόνως τῷ ἀπεσπᾶτο ὁ χαλκινὸς τοῦ πόνειν· ἐπεκτείνας τότε τοὺς βραχίονας, ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς ρωγμῆς. Εὐτυχῶς, ὅτι ἐν τῇ πτώσει τοῦ Soocks διερράγησαν οἱ χαλκίνοι. Τοῦτο ἔσωσε τὸν φίλον μας καὶ τὸ ἑλκυθρον. Μὲ τὴν κοιλίαν συρόμενοι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀδύσου, ἐξετάσαμεν ἀνευ ἀποτελέσματος τὰ βᾶθη του. Δὲν διεκρίνομεν εἰμὴ πελώριον κοίλωμα μελανόν. Οὐδ' ἐλάχιστος θόρυβος ἠκούετο. Πόσον εὐγνώμωνες ὑπῆρξαμεν πρὸς τὸν ὑπεράνω ἡμῶν φύλακα, ὅστις διέσωσε τὸν Βιλδ. Ὅποιας φουερὰς συνεπειὰς ἠθελε μᾶς φέροι ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑλκυθρου! Ἀποστερούμενοι τῶν δύο σάκκων τοῦ ἵππου, οἷς ἔφερεν, οὐ μόνον βῆμα πρὸς τὰ πρόσω θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρήσωμεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οὐδὲ εἰς τὸν χειμερινὸν σταθμὸν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συγκεντρωθῶμεν. Λίαν εὐτυχῶς τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν ἐλαττώνει τὰ μέσα τῆς ἐλξεως τῶν ἑλκυθρων μας, καθότι ὁ πόνειν καὶ ἂν δὲν ἀπώλλετο, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ὀδηγηθῇ ἀπωτέρω καὶ θὰ ἐσφάζετο αὐτὴν ἐ-

κείνην τὴν νύκτα. Ὡστε ἡ μόνη ἀπώλεια, ἦν τὸ κρέας του, πολύτιμος ὄντως τροφή. Τοῦλάχιστον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μαῦς θὰ τὸ ἐτρώγομεν ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ πόνειν.

» Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεσύραμεν τὸ ἑλκυθρον, ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν. Ἦδη ἐναπόκειτο εἰς τοὺς τέσσαρες ἡμᾶς νὰ σύρωμεν βάρους 450 κοιλῶν.

» Εἰς τὸ μέρος δ' ἔνθα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐσταθμεύσαμεν, ὁ πάγος ἦτο παντοῦ διερρηγμένος. Δοκιμάζοντες διὰ τῶν πελέκεων εὐρίσκομεν πανταχοῦ ἐπιπόλαια ἑκ χιόνος γέφυρα, δι' ὧν ἐκαλύπτοντο ὑπόλοιποι ἀδυσσοί. Θὰ ἦτο τρέλλα νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐκεῖ, διότι κατὰ τὸν ἕπνον μας θὰ εἶμεθα ἐκτεθειμένοι νὰ καταποθῶμεν. Κατὰ συνέπειαν ἀπεφασίσθη νὰ κατασκηνώσωμεν 400 μέτρα ὀπισθεν. Πόσον δυσάρεστον ἦτο νὰ επιστρέψωμεν ἐπὶ τῶν καταλειφθέντων ἰχνῶν μας καὶ μεθ' ὀπίσσω κινδύνων καὶ κόπων!

» 9 Δεκεμβρίου. — Ἰδοὺ καὶ πάλιν μεγαλοπρεπὴς ἡμέρα. Καὶ ἦτο τοῦτο μέγα εὐτύχημα, διότι τὸ ἔδαφος ἐπὶ πλέον κινδυνώδες κατέστη.

» Ἀναχωροῦμεν τὴν 7 ὥρα, 45' τῆς πρωίας ἐπὶ τοῦ κυανοῦ πάγου. Νέος δαίδαλος κεκαλυμμένων ρηγμάτων ἐνωπίον μας. Ἐπιπόλαιον ἔδαφος ὑποχωρεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Μαρσάλ καὶ ὁ φίλος μας ἐξαφανίζεται. Χάρις ὅμως εἰς τὴν σαγὴν σώζεται καὶ οὗτος. Στιγμᾶς τινες κατόπιν πίπτει ὁ Ἄδαμς. Μετ' ὀλίγον ἔρχεται καὶ ἡ σειρά μου. Ἐκεῖθεν ἡ θέσις μας καθίσταται κρισιμωτέρα. Τὰ ἑλκυθρα ὀλισθαίνουσι καὶ ἐν τῇ πορείᾳ τῶν συναντιῶντα τὰ ἐξέχοντα χεῖλη τῶν ρηγμάτων προσκρούουσι διηλεκτῶς. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ ἑλκυθρου, ὅπερ εἶχεν ἦδη ὑποστῆ τὸ δυστύχημα μετὰ τοῦ πόνειν, θραύεται. Ὑπὸ τοιαύτην κατάστασιν ἦτο ἀδύνατον νὰ σύρωμεν ὁμοῦ καὶ τὰ δύο ἑλκυθρα. Προσδεδόμενοι λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὸ αὐτὸ ἑλκυθρον, τὸ ἐφέρομεν ἑκατοντάδα περίπου μέτρα πρὸς τὰ πρόσω καὶ εἴτα ἐπανειρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν τὸ δεύτερον. Μόλις δὲ τῆς 11ης παρελθούσης ὥρας, ὁ πάγος κατέστη στερεότερος, ὅτε καὶ ἠδυνήθημεν νὰ σύρωμεν ταυτοχρόνως ἀμφότερα τὰ ἑλκυθρα.

» Τὴν 11 ὥρ. 45 ἐστάθημεν διὰ νὰ λάβωμεν τὸ μεσημβρινὸν ὕψος. Ἀποτέλεσμα: 81° 2', Ν. πλάτους. Ἦτο δὲ λίαν ἐνθαρρυντικόν, ὅταν ἀναλογισθῆ τις, ὅτι κατὰ τὰς δύο ταύτας τελευταίας ἡμέρας ἀκαταπαύστως ἀνερχόμεθα κλιμαίοντες, σύροντες ἑκαστὸς βάρους 72 κοιλῶν.

» Τὴν 6 ὥραν στρατοπεδεύομεν εἰς ὕψος

9008 μέτρων. Τὴν ἐσπέραν ταύτην νέφη λευκὰ καλύπτουσι τὴν θέαν τοῦ Νότου. Ἀπόστασις διανυθείσα τὴν ἡμέραν ταύτην 18 χιλιομ. 9.

» Ἦδη αἱ συνομιλίας μας γίνονται σχεδὸν πάντοτε περὶ τοῦ κλιβάνου καὶ ἐπὶ τῶν πι- ακίων μας, ἐφ' ὧν μετὰ πόθου ἐρριπτόμεθα. Κατὰ τὰ γεύματα τρώγομεν τὰ ἐδέσματα μὲ πολὺ μεγαλειτέραν ταχύτητα παρ' ὅσων ἠθέλομεν. Ἀνυπόμονοι δὲ περιμένομεν τὴν ἡμέραν τῶν Χοιστουγέννων. Εἶχομεν ἀπόφασιν κατ' αὐτὴν νὰ εὐωχῆσωμεν ἐν εὐθυμίᾳ ὅπως δῆποτε.

» 17 Δεκεμβρίου. — Ἀναχώρησις τὴν 7.20' ὥραν τῆς πρωίας. Μέχρι τῆς 1 μ. μ εἶχομεν διατρέξει 6 χιλιομ. 4 ἐπὶ πλέον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκκινήσεως μέχρι τῆς 6 ὥρ. 40' τῆς ἐσπέρας κατεπονήθημεν ἀνευ ἄλλης τινος ἀναπαύσεως, ἐκτὸς μιᾶς ὥρας διὰ τὸ γεῦμα. Οὕτω διηνύσαμεν 19 χιλιομ. 2 ἐν δυσὶν ὥραις. Τὸ μικρὸν τῆς διανυθείσης ἀποστάσεως δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐκτὸς τούτου ἀνεμος ἰσχυρότατος ἠμπόδιζε τὰς κινήσεις μας.

» Ἀνθρακες! Ὁ Βιλδ, ὅστις μετὰ τὸ γεῦμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν γειτονικῶν λόφων, φέρει τὴν εὐχάριστον εἰδοποίησιν, ὅτι τὸ ὄροπέδιόν ἦτο καταφανές. Τὴν ἐπιούσαν τέλος μᾶς φέρει τὸ ὁποτέλεσμα τῶν κόπων του.

Κατὰ τὰς ἀναβάσεις του συνέλεξε πλεῖστα δείγματα γεωλογικὰ μεγίστης σπουδαιότητος. Ἐξ αὐτῶν πολλὰ ὁμοιάζουσι παραδόξως πρὸς ἀνθρακας. Ὁ Βιλδ ὑπελόγησεν ἐξ στρώματα τῆς μελαίνης ταύτης ὕλης. Δυστυχῶς ὁ καιρὸς δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ γεωλογικὰς σπουδὰς. Πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ ὀδεύσωμεν πρὸς Νότον. Ἐν τῇ ἐπανάδῳ μας θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ ἀφιερῶσωμεν ὥρα τινὰ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου μέρους καὶ λάβωμεν δείγματα. Κατὰ τὸν καθηγητὴν Δαβίδ, πρὸς ὃν ὑπέβαλα τεμάχια τινὰ ἅμα τῇ ἐπανάδῳ εἰς τὸ πλοῖον, ἦσαν ἀνθρακες.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην πνέει ἀνεμος. Οὐρανὸς διανυγῆς. Ὑψος 1,830 μ. Πάντοτε ἡ ἐξαντλητικὴ ρυμούλκισις.

18 Δεκεμβρίου. . . Ἐπὶ τέλους εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου.

Πανταχοῦ ρήγματα. Ὁ Ἄδαμς καὶ ἐγὼ εἶχομεν τὴν κακὴν τύχην νὰ πέσωμεν. Καθ' ὃν χρόνον εἰς τὸν κλιβάνον ἐτοιμάζεται τὸ γεῦμα, συλλέγω ἐπὶ τῆς ὀχθῆς δείγματα πετρωμάτων διαφόρων τῶν χθὲς συλλεγέντων. Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ τὰ ὄρη ἔχουσι ὅλως ἀλλοίαν ὄψιν τῶν χαμηλότερον εὐρισκομένων.

Διὰ νὰ ἔχωμεν τροφὰς ἐπὶ περισσότερον

Ο ΠΑΘΙΑΡΧΟΣ ΣΑΚΑΤΟΝ
μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του.
κατὰ φωτογραφίαν ληφθεῖσαν μετὰ τὴν ἐπάνοδον
ἐκ τοῦ Ν. Πόλου

χρόνον ἐλαττοῦμεν τὰς μερίδας. Κατὰ συνέπειαν ἡ πείνα αὐξάνει καὶ τὰς νύκτας ὄνειρευόμεθα ἀθρόνους τροφὰς. Ἐκάστην ἡμέραν ἐξοικονομοῦμεν δύο δίπυρα κατ' ἄτομον, πέμικαν καὶ σάκχαριν. Ἄντ' αὐτῶν τρώγομεν τὸ ἀπομείναν μᾶς τῶν ἵππων, μωχευθὲν ἐν ὕδατι.

» Ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, λόγῳ τῶν πολλῶν ἀκαλασιῶν του καὶ τῆς σκανδαλώδους διαγωγῆς, ἰδίᾳ τῆς θυγατρὸς του Δουίξης, πρῶην συζύγου τοῦ διαδόχου τῆς Σαξωνίας ἐγένετο ἡδὴ ἀντικείμενον δημοσιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων. Ἰδίᾳ ὁ γάμος του μετὰ τῆς Βαρώνης-δὲ-Βωγκάν, ἧς οἱ ἀδελφοὶ ζῶσιν ἐντελῶς ὡς λαχνοποῦλαι ἐξήγειραν τὸν βελγικὸν λαόν. Ὁ νέος Βασιλεὺς Ἀλβέρτος εἶνε χαρακτηρὸς καλλίστου καὶ ἐντελῶς ἀνομοίου τοῦ προκατόχου του.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΙΙ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΙΕΣΚΩΒ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ

Ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, δὲν ἀνέφερε τίποτε περὶ προικὸς, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς, προσέφερεν εἰς τὴν θυγατέρα του δῶρον δυσοίωνον, τὸ ὁποῖον ὡς ἔμαθον κατόπιν μετεβλήθη ὅλως διόλου.

Μετὰ τὸ γένμα, ἐνώπιον ὄλων τῶν κεκλημένων, περιέβαλε τὸν λαιμόν της μὲ πλουσιώτατον ἐκ μαργαριτῶν περιδέριον. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἐθαμβώθημεν καὶ ἐσκέφθημεν: Ἰδοὺ τὸ καλλίτερον εἶνε πόσον νὰ κοστίζη ἄρα γε τὸ περιδέριον αὐτό.

Θὰ προήρχετο, ἄνευ ἀμφιβολίας, ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀριστοκράται, ἔχοντες κατεπεύγουσαν ἀνάγκην χρημάτων δὲν ἔστειλλον τὰ πράγματά των εἰς τὰ ἐνεχυροδορευτήρια, ἀλλ' ἀπηυθύνοντο εἰς τοκογλύφους, ὡς ὁ πατὴρ τῆς Μάσιγκας.

Τὸ περιδέριον τοῦτο, παλαιῶν ὄνυμου, ἀπετελεῖτο ἐκ μαργαριτῶν ἐκιάκτου λαμπρότητος, οἷτινες ἐμεγεθύνοντο βαθμηδὸν μέχρι τοῦ μέσου, ὅπου εὐρίσκοντο τρεῖς ὑπερμεγέθεις μέλανες μαργαρίται ἐκθαμβωτικῶς μεγέθους καὶ λάμπρας.

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο δῶρον ἐξεμηδένιζεν, ἕνεκα τῆς πολυτελείας του, πάντα τὰ δῶρα τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ὁ πατὴρ δίδων αὐτό εἰς τὴν θυγατέρα του, εἶπε πρὸς αὐτήν. « Ἰδοὺ, κόρη μου, τὸ δῶρον μου. Οἱ μαργαρίται αὗτοι δὲν μεταβάλλονται ποτέ, καὶ δὲν θὰ κλαπῶσι ποτέ. Ἐὰν κατὰ τύχην συμβῆ τοῦτο, ὁ κλέπτης δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ χαρῆ. Εἶνε ἀνικεῖμενον τὸ ὁποῖον θὰ δυνηθῆς νὰ διαφυλάξῃς καθ' ὅλον σου τὸν βίον».

Ἄλλ' οἱ γυναῖκες ὅλως διόλου διαφορετικὰ ὑπεδέχθησαν τὸ δῶρον. Ἡ Μάσιγκα ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἡ δὲ σύζυγός μου μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῆ ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Νικόλαον Ἰβάνοβιτς καὶ ἐμέμφθη αὐτὸν εἰποῦσα οὕτως δὲν ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν θυγατέρα του μαργαρίτας, σύμβολον δακρύων. Οὗτος ἠνέχθη τὴν ἐπίπληξιν ταύτην μετ' ἀγαθότητος, ἕνεκα τῆς συγγενείας, ἀλλ' ἀπηλλάγη δι' ἐνὸς ἀστιγμοῦ. « Αὐτὸ εἶπε, εἶνε μία ἀνόητος πρόληψις καὶ ἐάν τις μοὶ ἐχάριζε τοὺς μαργαρίτας, τοὺς ὁποίους ἡ πριγκίπισσα Γιουσοῦπωφ ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Γκοργκουμπαῦς, θὰ τοὺς ἐδεχόμην ἄνευ δισταγμοῦ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κυρίαί μου, ἐγνώρισα εἰς τὸν καιρὸν μου ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτολογίας, καὶ ἠξεύρω τί πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν ὡς π. χ. δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς μίαν νεάριδα κυάνους, διότι κατὰ τοὺς Πέρσας, κατασκευάζονται ἐκ τῶν οὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον ἐξ ἔρωτος καὶ εἰς τὰς ἐργά-

μους πρέπει νὰ προσέχωμεν, ὅπως μὴ προσφέρωμεν ἀμεθέστους ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶνε χαραγμένα «βέλη ἔρωτος» ἂν καὶ ἔχω προσφέρει πολλοὺς εἰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐδέχθησαν ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἡ σύζυγός μου ἐμειδίασε, ἐκεῖνος δὲ ἐξῆκολούθησε.

« Θὰ προσπαθῆσαι νὰ προσφέρω καὶ εἰς ἐμᾶς. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μαργαρίτας ἔχομεν διάφορα εἶδη τοιούτων ὅλοι δὲν συμβολίζουν δάκρυα. Οἱ μαργαρίται τῆς Περούας, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ οἱ τῶν γλυκίων ὑδάτων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν φέρονται ἐπὶ παραδείγματι δυστυχίας. Ἡ αἰσθηματικὴ Μαρία Στούαρτ μόνον τοιούτου εἶδους μαργαρίτας εἶχε καὶ τοὺς ἠλίευν ἐκ τῶν ποταμῶν τῆς Σκωτίας. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔφεραν εὐτυχίαν. Γνωρίζω τί πρέπει καεὶς νὰ προσφέρῃ.

Εἶνε δῶρον τὸ ὁποῖον ἔκαμα εἰς ὅλας τὰς θυγατέρας μου καὶ τὸ ὁποῖον σὰς ἐξέπληξε τύσον. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ δώσω «βέλη ἔρωτος» ἀλλὰ τὸν γαλήριον «λίθον τῆς σελήνης». Σὺ δὲ κόρη μου μὴ κλαίῃς πλέον καὶ προσπάθησον νὰ ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν πρόληψιν» εἶνε ἀνόητος. Τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου σου, θὰ σοῦ φανερώσω τὸ μυστικὸν τῶν μαργαριτῶν αὐτῶν καὶ θὰ ἴδῃς, οὐ δὲν ὑπάρχει καεὶς λόγος νὰ φοβῆσαι τὰς ἀνοήτους αὐτὰς προλήψεις». — Καὶ αἱ δύο καθησύχασαν.

Ὁ ἀδελφός μου ἐνυμφεύθη τὴν Μάσιγκαν μετὰ τὰ Θεοφάνεια, τὴν δ' ἐπομένην, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεονύμφων.

V.

Μόλις εἶχον ἐγεγῆθῃ καὶ εὐρίσκοντο ἀμφότεροι εἰς μίαν ἰδιαζόντως εὐθυμον πνευματικὴν διάθεσιν. Ὁ ἀδελφός μου ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος τὸ ὁποῖον εἶχε κρατήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Ἦλθε πρὸς ἡμᾶς μειδῶν καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν.

Τοῦτο μοὶ ἐπενθύμιον παλαιῶν μυθιστορημάτων, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ γαμβρὸς παρεφρόνησεν ἐκ τῆς εὐτυχίας. Τὸ εἶπον εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις μοὶ ἀπήντησεν: « Ἐπίστευες, οὐ θὰ μοὶ συνέβαινε τοιοῦτον ἀπροσδόκητον! Ἡ συζυγική μου ζωὴ ἦτις ἀρχίζει σήμερον, μοὺ ἔφερε ὅχι μόνον ὄλην τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἀρέμενον ἐκ τῆς προσφιλοῦς συζύγου μου, ἀλλὰ ἀκόμη μίαν ἀπροσδόκητον ἐκπληξιν ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ μου».

— Τί σοῦ συνέβη λοιπὸν!

— Εἰσέλθετε, θὰ σὰς διηγηθῶ.

Ἡ σύζυγός μου, μοὶ ἐψιθύρισε: « Χωρὶς ἄλλο ὁ παληόγερος τοὺς ἠπάτησε».

— Αὐτὸ δὲν ἀποβλέπει ἐμὲ, ἀπήντησα.

Εἰσῆλθον. Ὁ ἀδελφός μου μοὶ ἔτεινε ἐπιστολικὸν δελτίριον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει μὲ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον καὶ ἀνεγνώσαμεν τὸ ἀκόλουθον: « Μὴ θεωρήσῃς τοὺς μαργαρίτας ὡς κακὸν οἰωνόν, διότι εἶνε ψευδεῖς».

Ἡ σύζυγός μου ἐρρίφθη ἐπὶ τινος καθίσματος.

— Ἄ! τὸν πανοῦργον, ἀνέκραξεν.

Ἄλλ' ὁ ἀδελφός μου μᾶς ἔδειξε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ Μάσιγκα ἐνεδύετο καὶ εἶπεν: « Ἀπαιῶσαι. Ὁ πενθερός μου ἐφέρθη ἐντιμώτατα. Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν του» τὴν ἀνεγνώσα καὶ ἤρχισα νὰ γελῶ... Τί ἐντύπωσιν ἠδύνατο νὰ μοὺ κάμῃ αὐτό; Δὲν ἐζήτησα προῖκα, ἀλλὰ σύζυγον, ἐπομένως καθόλου δὲν ἐλυπήθην, ἂν οἱ μαργαρίται ἔτῃχον νὰ εἶνε ψευδεῖς. Ἐὰν τὸ περιδέριον ἀξίζει 300 χρὸύβλια ἀντὶ 30,000, μοὺ εἶνε ὅλως διόλου ἀδιάφορον. ἀρκεῖ ἡ σύζυγός μου νὰ εἶνε εὐτυχής... Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ ἀπησχόλει, πῶς νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὴν Μάσιγκαν. Ἐσυλλογιζόμεν τὸ πρᾶγμα, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστρωμένον πρὸς τὸ παράθυρον· χωρὶς νὰ ἀνιληφθῶ, οὐ ἡ θύρα εἶχε μείνῃ ἀνοικτή. Στραφεὶς μετὰ τινος στιγμᾶς, εἶδον ὀπισθεν τὸν πενθερόν μου, κρατοῦντα καὶ ἐντὸς τοῦ μανδύλου του.

— Καλημέρα, γαμβρέ μου, εἶπεν.

Ἐπροχώρησα καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, τῷ λέγω:

— Πολὺ παράξενον ἡμεῖς ἠτοιμαζόμεθα νὰ ἐλθωμεν εἰς σὰς, ἀλλὰ τὸ νὰ ἐλθῆτε σεῖς, ἂν καὶ παρὰ τὰ ἔθιμα, δεκνύει καλωσύνην καὶ εὐγένειαν ἐκ μέρους σος.

— Ἐλα, ἂς ἀφήσωμεν τὰς φιλοφροήσεις. δὲν εἶμεθα ξένοι. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου προσσηχήθην καὶ διὰ σὰς καὶ σὰς φέρω ἀντίδωρον.

Πάλιν ἐνηγκολίσθη αὐτόν.

— Ἐλαβες τὴν ἐπιστολήν μου, ἠρώτησε;

— Βεβαίως, εἶπον καὶ ἤρχισα νὰ γελῶ.

— Διὰ τί γελᾷς; εἶπε.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω; ἦτο πολὺν...

— Ἀστέιον;

— Βεβαίως.

— Μοὺ δίδεις σὲ παρακαλῶ τοὺς μαργαρίτας; Τὸ περιδέριον εὐρίσκειτο ἐντὸς τῆς θήκης του ἐπὶ τινος τραπέζης, τοῦ τὸ ἔδωκα.

— Ἐχῃς μεγεθυντικὸν φακόν;

— Ὄχι.

— Δὲν πειράζει, ἐγὼ ἔχω φέρω πάντοτε μαζί μου ἕνα τοιοῦτον ἐκ παλαιᾶς συνηθείας. Λάβε τὸν κόπον νὰ παρατηρήσῃς τὴν πόρπην.

— Διὰ τί αὐτό;

— Τί σὲ μέλλει, κύτταξε. θὰ νομίζῃς βεβαίως, οὐ σὲ ἠπάτησα.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Καλὰ λοιπὸν κύτταξε, κύτταξε.

Ἐλαβον τὸν φακόν καὶ παρετήρησα ἐπὶ

τῆς πόρπης, εἰς τὸ ἀφανέστερον μέρος, ἦτον ἐγκεχαραγμένη ἡ λέξις: Bourguignon.

— Ἐπελοθῆς τῶρα, οὐ οἱ μαργαρίται αὐτοὶ εἶνε ψευδεῖς. εἶπε;

— Τὸ βλέπω.

— Καὶ τί θὰ μοὺ εἰπῆς τώρα;

— Ὅς σὰς εἶπω αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔλεγον πρὸ τινος, οὐ αὐτὸ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει καθόλου, καὶ δὲν θὰ σὰς κάμω εἰμὴ μίαν μόνον παράκλησιν.

— Ὅμιλε, ὁμίλε.

— Ἐπιτρέψατε νὰ μὴ εἶπω τίποτε ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Μάσιγκαν.

— Διότι;

— Διότι....

— Ὄχι, εἰπέ μου, ποῖα εἶνε ἡ σκέψις σου. Δὲν θέλεις νὰ τὴν λυπήσῃς;

— Ὄχι, ἡ αἰτία εἶνε....

— Ἄλλο τι;

— Δοιοῦν, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γεννηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ της κακὸν αἶσθημα πρὸς τὸν πατέρα της.

— Πρὸς τὸν πατέρα της;

— Ναί.

— Τώρα πλέον ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶνε ὁ σύζυγός της.

— Καθόλου, εἶπον, ἡ καρδία δὲν εἶνε πανδοχεῖον. Καθεὶς εὐρίσκει τὴν θέσιν του, καὶ ἡ συζυγικὴ πίστις δὲν πρέπει νὰ ποραγωνίζῃ τὴν εὐκὴν στοργήν. Ἐξ ἄλλου ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῆ νὰ εἶνε εὐτυχής, πρέπει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν σύζυγόν του. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν πρέπει νὰ προσπαθῆ ὅπως διατηρῆ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας αὐτῆς πρὸς τοὺς γονεῖς της.

— Ὅποια λογική!

Εἶπε καὶ ἔμεινε σιωπηλός, τυμπανίζων διὰ τῶν δακτύλων του ἐπὶ τινος καθίσματος· μετὰ τινος στιγμᾶς ἠγέρθη λέγων:

— Ἐδημιούργησα, ἀγαπητέ μου γαμβρέ, τὴν σημερινήν μου θέσιν διὰ διαφόρων τρόπων. Οἱ τρόποι οὗτοι, καὶ ἀπὸ ἀλόφρεως ὑψηλοτέρως, κάθε ἄλλο ἦσαν ἢ ἀξιάπαινοι, ἀλλὰ σύμφωνοι μὲ τὴν ἐποχὴν μου, καὶ ἔπειτα δὲν ἠδυνάμην νὰ πλουτίσω ἄλλῶς. Δὲν ἔχω πολὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ ἔρως, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ὑπῆρξεν ἄλλο τι παρὰ μία ὑπόκρισις, καὶ ἐπέσθη, οὐ σήμερον ὅλοι ζητοῦν τὸ χρήμα. Δὲν ἔδωκα τίποτε εἰς τοὺς γαμβρούς μου, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνέμενον, ἐπρὸς πραγματοποιήθη. Ἐθύμωσαν μὲ ἐμὲ καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τὰς συζύγους των νὰ μὲ ἐπισκέπτονται. Δὲν εἰξέυρω ἂν ἐγὼ ἢ ἐκεῖνοι ἐφέρθησαν εὐγενέστερον! Ἐγὼ μὲν δὲν τοῖς δίδω χρήματα, ἐκεῖνοι δὲ συντελοῦν εἰς τὴν δυστυχίαν ἀγαθῶν καὶ εὐαισθητῶν καρδιῶν. Καὶ αὐτοὶ μὲν δὲν θὰ πάρουν προῖκα, ἐνῶ εἰς σὲ θὰ δώσω. Ναί, θὰ σοῦ δώσω, καὶ

μάλιστα αὐτὴν τὴν σιγμὴν! Ἴδου, κύτταξε.

Ὁ ἀδελφός μου μοὶ ἔδειξε τρία τραπεζογραμμάτια ἐκ πινηκόντα χιλιάδων δουβλίων ἑκαστον.

— Ἀδύνατον, εἶπον, ὅλον αὐτὸ τὸ χρῆμα ἀνήκει εἰς τὴν σύζυγόν σου;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός μου, ἔδωκεν εἰς τὴν Μάσιγκαν πενήκοντα χιλιάδας δούβλια, καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπον. «Ἐξέλεξαι, Νικόλαε Ἰβάνοβιτς, ὅτι αὐτὸ εἶνε πολὺ λεπτὸν ζήτημα...»

Ἡ Μάσιγκα θὰ ἔχη τύψεις συνειδήτους δεχομένη προίκα, τὴν ὅποιαν αἱ ἀδελφαὶ τῆς δὲν ἔλαβον. Τοῦτο θὰ προκαλέσῃ χωρὶς ἄλλο φθόνον μεταξὺ τῶν.

Ὅχι κρατήσατε τὰ χρήματα καί... ἀργότερον, ἔαν κατ' εὐτυχίαν συμφιλιώθητε μετὰ τῶν θυρατέρων σας, τότε θὰ δώσητε καὶ εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅλοι θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι... Ἀνὰ πρόβλεψιν εἶμεθα οἱ μόνοι προνομιούχοι.

Ἡγέρθη ἐκ νέου, περιεπάτησε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς αἰθούσης, καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ὑπνου, ἔκραξε «Μάσιγκα».

Ἡ Μάσιγκα εἰσηλθε φέρουσα κοιωνίτην.

— Σὲ συγχαίρω, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη ἠσπιάσθη τὴν χεῖρά του.

— Ἐπιθυμοῦμαι λοιπὸν νὰ εἶμαι εὐτυχής;

— Βεβαίως τὸ ἐπιθυμῶ, μπουμπᾶ καί... ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἶμαι.

— Καλὰ... ἐξέλεξες καλὸν σύζυγον κόρη μου.

— Ἀνὰ τὸν ἐξέλεξα, πάτερ μου, ὁ Θεὸς μοῦ τὸν ἔδωκε!

— Καλὰ, καλὰ, ὁ Θεὸς ἔδωκε, ἐγὼ δὲ θὰ προσθέσω. Θέλω νὰ προσθέσω τὴν εὐτυχίαν.

Ἴδου, τρία τραπεζογραμμάτια ὅμοια ἔνδρα καὶ τὰ ἄλλα δύο διὰ τὰς ἀδελφάς σου. Δώσε τα σὺ ἢ ἰδίᾳ, λέγουσα, ὅτι σὺ τοῖς δίδεις αὐτὸ τὸ δῶρον.

— Μπουμπᾶ!

Ἡ Μάσιγκα ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του. ἔπειτα, αἰφνιδίως ἐρρίφθη κατὰ γῆς καὶ κλαίουσα ἐκ χαρᾶς ἐνηγκαλισθὲν τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς τῆς, ὅσους ἐπίσης ἔκλαιε.

— Ἐγέρθητι, εἶπεν, εἶσαι πλέον «πριγκήπισσα» ὅπως λέγει ὁ λαός· δὲν πρέπει νὰ προσκλίνῃς ἐνώπιόν μου.

— Ἄλλ' εἶμαι τόσο εὐτυχής... διὰ τὰς ἀδελφάς μου.

— Ἐ! τόσο τὸ καλλίτερον... καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι τόσο εὐτυχής! Βλέπεις, τώρα δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβῆσαι ἐκ τῶν μαργαριτῶν.

Ἦλθα νὰ σοῦ φανερώσω ἐν μουσικόν. Οἱ μαργαριταὶ τοὺς ὁποίους σοὶ ἔδωκα εἶνε ψευδεῖς. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐπιστήθιος φίλος τοὺς ἐχρησιμοποίησεν ὅπως μὲ ἀπατήσῃ καὶ δὲν ἦτο ἄλλοθεν θνητός, διότι κατήγετο ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν Ρουβρικ καὶ τῶν Γκεντιμίνοβιτς. Ὅσον ἀφορᾷ σέ, ἀπέκτησες σύζυγον εὐκρινῆ καὶ

ἀδόλον. Νὰ τὸν ἀπατήσῃ τις θὰ ἦτο ἔγκλημα, ἢ καρδιά δὲν ἀντέχει.

— Ἡ διήγησίς μου ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ διηγούμενος, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἀπαιτῶμαι φρονῶν, ὅτι παρὰ τὴν πηγὴν καὶ τὴν ἀθθεντικότητά τῆς ἀνταποκρίνεται τελείως πρὸς τὸ πρόγραμμα καὶ τὸν ἐκ παραδόσεως τύπον τῶν διηγημάτων τῶν Χριστουγέννων.

Καί:η Παπακωνδαντίνου.

—

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ εὐτυχία μᾶς δίδει φίλους, ἢ δυστυχία ὄμως μᾶς ἀφαιρεῖ αὐτούς.

Ὁ ζητῶν εὐτυχίαν, δὲν γνωρίζει τί ζητεῖ, διότι οὐδέποτε εἶχεν αὐτήν.

Τῆς δυστυχίας τὴν κατοικίαν γνωρίζομεν νὰ εὐρωμεν, τῆς εὐτυχίας ὄμως ὄχι.

Ἡ δυστυχία εἶναι ὄρατή, ἢ εὐτυχία εἶναι ἀόρατος.

Προσδοκᾶν καὶ ὄνειροπολεῖν εἶναι ἀναζήτησις προσδοκωμένης μὲν, ἀλλ' ἔσται κλυστερούσης εὐτυχίας.

Ὁ μοιρολάτρης εἶναι εὐτυχέστερος τοῦ κερδοκοῦντος.

Ἡ εὐτυχία εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου, ὅστις θάπτον ἢ βράδιον τερματίζεται ὑπὸ τῆς δυστυχίας.

Δυσπιστεῖτε εἰς ἐκείνον, ὅστις σᾶς προτείνει νὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχεῖ.

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι πρὸς τὸν πικρόντος βίου.

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι οὔτε σκιά, ὡς διακρίνονται τινές, διότι ἐπὶ τέλους θ' ἀνεκάλυπτε τις τὸν τρόπον νὰ τὴν συλλάβῃ.

Τὴν εὐτυχίαν θὰ εὐρωμεν ἴσως μετὰ θάνατον.

Διατὶ τὴν λύπην ἀκολουθεῖ ἢ χρεὰ καὶ τὴν χρεὴν ἢ δυστυχία;

Ἀκριβῶς διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν τί ἐστὶ εὐτυχία καὶ ὅτε αὕτη ἐγκτεται ἐν τῇ δικρακίᾳ.

—

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Δικαστὴς ἐξετάζων λωποδύτην.

— Ἀπὸ τί ἐργασίαν ζῆς;

Ὁ λωποδύτης μετὰ μικρὰν σκέψιν:

— Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν μου, κύριε δικαστά.

— Δηλαδή, ποίαν ἐργασίαν;

— Νά, ὅπως σεῖς κ. δικαστά, βάζω τὰ χέρια στῆς τσέπαις.

Ἐκ μίᾳ τυχαίας συναντήσεως.

— Εἰσθε, νομίζω, δεσποινίς, τηλεφωνήτρια; ἂν δὲν ἔχω λάθος.

— Ὅχι, κύριε, ἔχετε λάθος.

— Τότε εἰσθε διδασκάλισσα.

— Πάλιν ἔχετε λάθος.

— Μὰ τότε παιδαγωγός, ῥάπτρια...

— Πάλιν ἀπατάσθε, σὺν εἶπον, κύριε.

— Τότε τί ἄλλο ἐλεύθερον ἐπάγγελμα ἔχετε;

— Τώρα τὸ ἤθρατε, εἶμαι ἐλευθεύρα!

— Γαμβρέ μου, ἔχω παράπονα μαζὺ σου.

— Παράπονα μαζὺ μου καὶ γιατί, κυρὰ πενθερά μου;

— Νά, ποτέ σου δὲν μοῦ εἶπες κάτι τι, ἔνα καλὸ λόγο.

— Μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸν πῶ, ὅπου δὲν μοῦ δίδεις ποτέ τὸν καιρόν, παρὰ ὅλο δημηγορεῖς, φωνάζεις, συμβουλεύεις καὶ μαλόνεις.

— Μὰ ναί, παιδί μου, διὰ νὰ μὲ ἀκούεις, θέλεις νὰ εἶμαι ἀκόμη παιδί, σὺν τῇ γυναικᾷ σου; καὶ νὰ λέγω ἀνοησίας;

Ὁ σὺ ζ υ γ ο ς. Ἐλένη, διατὶ σὲ κυτιάζει αὐτός; ποῖος εἶναι;

Ὁ σὺ ζ υ γ ο ς. Ξεύρω γ' ὄ; φαίνεται θὰ εἶδε πῶς δὲν μὲ κυτιάζεις σὺ καὶ μὲ κυτιάζει αὐτός.

Ὁ διδάσκαλος. Δύνασαι νὰ μοῦ εἶπης, Πέτρε, διατὶ ὁ κύων καὶ ἡ γαλῆ δὲν ὁμοιοῦν σχεδὸν ποτέ;

Ὁ μαθητής. Νομίζω, κύριε καθηγητά, διότι ἡ γαλῆ δὲν θέλει ν' ἀκούῃ τοὺς γαυρισμοὺς τοῦ σκύλου.

Ὁ διδάσκαλος. Καὶ σὺ πῶς ἠννόησες τοῦτο;

Ὁ μαθητής. Ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἢ ὅποια ὅταν ἀκούῃ τὰς φωνὰς τοῦ πατέρα, φεύγει.

Εἰς μαθητὴς ἐρωτᾷ τὸν καθηγητὴν του:

— Ποῖα εἶναι τὰ ὄρια ἐνὸς κράτους;

— Οἱ στρατιωτικοὶ σταθμοί, ὅπου φυλάσσεται ἢ μεθόριος γραμμή.

— Κι' ἐν τῇ θαλάσῃ;

— Ἐδῶ δὲν καθορίζονται, διότι δὲν καταπατεῖται τὸ ὄριον τοῦτο.

Καὶ ἀνοσθενάζων ἐπιλέγει ὁ καθηγητής:

— Σύζυγος καὶ Κράτος εἶναι εὐτυχεῖς, ὅταν τὰ σύνορά των δὲν καταπατοῦνται.

Ὁρισμὸς τῆς ἡλικίας.

Πῶς=μειδίωμα.

Ἐφηβος=τρόφιμος

Νέος=λετός

Ἐγγαμος=ἀγαθία

Μεσῆλιξ=τραυματίας

Γέρω=χαϊδεμένος

Προῆλιξ=ἐρεπίων.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ὅπως καθαίρονται οἱ τάπητες.

Ἐάν μὲν προσέρχονται ἐκ νεροῦ καὶ κονιορτοῦ κτυπήσαστε ἰσχυρῶς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται αἱ κηλίδες καὶ θὰ ἐξαφανισθῶσιν.

Ἐάν προσέρχονται ἐκ λίπους ἢ πάχους ἢ ἐλαίου, ἐξέλκονται εὐκόλως μὲ μεταλλικὸν ἀπόσταγμα ἢ μὲ βενζίνη.

Αἱ κηλίδες τῆς μελάνης ἀφαιροῦνται μὲ τὸ γάλα, ἐάν μουσεύσαστε διὰ τούτου αὐτὰς καὶ ἀρήσαστε ἐπὶ πολλὴν ὕδωρ ν' ἀπορροφήσῃ τὴν μελάνην. Ἐπικναλαμβάνετε ἐν ἀνάγκῃ. Ἐάν μείνῃ πάχος, προσκίνατε ὡς ἀνωτέρω.

Ὅπως ἀνακτοῦν οἱ τάπητες τὸν χρωματισμὸν των.

Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ βουρτσίσαστε αὐτοὺς καλῶς, νὰ τοὺς βουτήσαστε ἐντὸς κάδου πλήρους ὕδατος περιέχοντος ὀλίγον κάλλιον ἢ ὄξος.

Ἐἴτε τοὺς ξεπλύνετε μὲ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ἀκολούθως τοὺς ἀρίστετε νὰ στεγνώσουν εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ χωρὶς ἥλιον.

Ὅπως διατηροῦνται οἱ τάπητες.

Ἄμκ σηκώσαστε, τινάζετε καλῶς αὐτοὺς ἀπ' ὕψηλοῦ μέρους καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς τυλίσατε, θέτοντες ἐντὸς κερθκλίνην ἢ πέπερι. Κατόπιν τοὺς σκεπάζετε μὲ μεγάλως συνδόνας καὶ τοὺς τοποθετεῖτε εἰς στεγνὰ καὶ σκοτεινὰ μέρη.

Εἶναι ἀδυναμία ἀνθρωπίνῃ νὰ βλέπῃ τις τὴν ἀθλιότητά του· ἀλλ' εἶναι ἀδυναμία ἐπίσης καὶ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν εἶναι ἄξιος οἴκτου.

Εἰς τὴν πρώτην διὰ τὴν διορατικότητά του καὶ εἰς τὴν δευτέραν διὰ τὴν τύρλωσίν του

—

Μαγική εικόν.

Πού είναι ο καταζητούμενος λαθροθήρας ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(Καίρον Ι. Γ. Ελε)

49. Αίνιγμα

Θά μ' εύρης 'ε τά πτηνά
τά γνωστά και τά κοινά.
Είτε τράχηλον άλλαξω, είτε μόνον κεφαλήν,
κ' εἰς τὰς δύο περιπτώσεις μεταβάλλομαι εἰς γῆν,
μίνων δὲ χωρὶς πτερά
ἔχω γύρωφ μου νερά.

50. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+
+	.	.	.	+

Νά τεθῶσιν ὀριζοντίως:

Α') Μίχ τῶν Ὁκεανίδων, μήτηρ τῆς Παισιράης, Β') εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, γ') θυγάτηρ τοῦ Θεϊάντος, Δ) υἱὸς καὶ πατὴρ πατριάρχου, Ε') βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, Σ') νύμφη τῆς ὑποχθόνιος, Ζ') νῆτος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.
οὕτως, ὥστε νά ἀναγινώσκωνται καθίτως ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐν δὲ τῇ τέλει ἀρχαῖος ἤρωας.

51. Σχηματιζόμες λέξεων.

Διὰ τῶν στοιχείων τῶν λέξεων
λαβὲ νέας διπλοῦς βώμην
νά σχηματισθῶσι τὰ ὀνόματα τριῶν ἀρχαίων θεῶν.

52. Φωνενερόλιπον.

· γ · μ · ς · ν · π · ς · τ · ς · σ · δ · ς ·

53. Γριῶος.

ε + αντων · Ι οὐ Ν $\frac{\eta}{\mu}$

54. Αιποδύμφονον.

· α · ς · ς · η · υ · η · ω · α · ο · υ · η ·

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Ν. Δ. Καίρον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήρθη-
σαν. Εὐχαριστοῦμεν ἐγράψαμεν.—Δ. Ν. Τρίπολιν.
Ζητούμενοι τόμοι τῆς 'Φύσεως' σὺς ἐστάλησαν ταχυ-
δρομικῶς. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας δι' ἐπίλοιπον πα-
ραγγελίαν σας.—Κ. Μ. Κ'πολιν. Ἐγεί καλῶς.—Π.
συχεῖτε. Γράφομεν.—Π. Σ. Καλοῦταν. Οὐχί,
δὲν δεχόμεθα πρότασίν σας, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀσύμ-
φορος.—Μ. Μ. Νέαν Ὑόρκην. Παρακλινοῦμεν ἀ-
πάντησάτε εἰς τελευταίαν ἐπιστολήν μας.—Κ. Ο. Πά-
τρας Συνδρομὴ σας ἐλήρθη. Εὐχαρισσοῦμεν. Γράφο-
μεν.—Β. Γ. Σμύρνην. Σὺς ἐνεγράψαμεν. Ἀναμέ-
νομεν νεωτέραν σας.—Α. Κ. Καλάμας. Ἐπιστολὴ
ἐλήρθη. Ἐγεί καλῶς. Σὺς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦ-
μεν.—Μ. Ν. Σῦρον. Ταύτην ἔκπτωσιν δὲν εἶναι
δυνατὸν νά δεχθῶμεν. Προτιμήσατε ὄρους μας.—Σ. Δ.
Παρισίους. Ἐπιστολὴ ἐλήρθη. Εὐχαρίστως δεχό-
μεθα πρότασίν σας.—Γ. Δ. Πύργον. Δὲν ἀπηντή-
σαμεν ἐγκαίρως, ἐλλείψει πληροφοριῶν.—Α. Β. Τρί-
πολιν. Ἐλάθεμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Θ. Κ. Με-
λίτην.—Ἀποσῶμεν πλὴν διὰ σιωπὴν σας. Τί γίνε-
σθε; Κ. Δ. Παρισίους Πάντες θι ἐκπληττό-
μεθα δι' εὐγενῆ προθυμίαν σας;

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Μεγάλην ἐκδοσέυσιν θέλομεν παρέχει ἐφε-
ξῆς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς διὰ τῆς ἀ-
ποκαλύψεως παντὶ βουλομένῳ τῆς προσωπι-
κῆς ιδιότητος του, ἢ τοῦ χαρακτῆρος του,
προσόντων καὶ ἐλαττωμάτων του, πρὸς μελέ-
την καὶ ὁδηγίαν τῶν πράξεων του ἐν τῇ πα-
ρόντι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι ἐπὶ τῇ βάσει προσ-
φάτου, εἰ δυνατόν, φωτογραφίας, ἀποτελλο-
μένης ἡμῖν μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς ὀπι-
σθεν αὐτῆς τοῦ ὀνόματος, ἐπαγγέλματος, ἡ-
λικίας, γάμου καὶ τόπου διαμονῆς.

Πᾶσα ἀποστολὴ φωτογραφίας θέλει συνο-
δεῦσθαι καὶ ὑπὸ ἑξαρχμῶν, δι' ἐξοδα τῆς
σχετικῆς ὑπερβίας.

Ἐξήγησις παντὸς ὀνόμου δρ. 3.

Ἡ Διεύθυνσίς

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

Ἐγγράφοιται ἐν αὐτῷ συνδρομηταὶ εἰς ἐ-
φημερικὰς καὶ περιοδικὰ. Ὁσαύτως

Εἰσπράττονται ἀποδείξεις καὶ λογαριασμοί.

Ἀποστέλλονται ταχ. δέματα εἰς Αἴγυπτον.

Πωλοῦνται διάφορα περιοδικὰ, τοῦ ἐσωτε-
ρικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Φωτογράφοις οἰουδήποτε ἀντικειμένου.

Ἐμφανίσεις καὶ ἐκτυπώσεις φωτογραφῶν
ἐρασιτεχνῶν (amateurs).

Προμηθεύονται διάφορα βιβλία, συγγράμ-
ματα καὶ ἀντικείμενα.

Κατασκευάζονται ζηγκογραφίαι (clichés) καὶ
προβολεῖς ἀθημερῶν.

Γίνονται δεκταὶ καὶ ἀντιπροσωπεῖται.

Γραφεῖα: Ἀδελφοὶ Προίντεζν (Ἐναντι
Κήπου Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν).